

ŠPORTNE NOVICE

ŠPORTNA TEKMOVANJA

Na dvoranski atletiki sta v finalu zablesteli Eva Mustar in Ema Barbič, saj sta postali ljubljanski prvakinja v svojih disciplinah, v ekipnem delu pa so naša mlajša dekleta osvojila drugo mesto v Ljubljani.

Na tekmovanju v plavanju so naši učenci v ekipnem delu postali, že tretje leto zapored, ljubljanski prvaki. Na tekmovanju sta drugo mesto dosegla Luka Levec in Katja Černe ter naša mešana štafeta, Tjaša Bezljaj je zasedla tretje mesto.

Ljubljanska prvakinja je postala tudi mlada gimnastičarka Maša Habič. Sodelovali pa smo tudi v kolektivnih igrah pri mlajših učencih: v košarki za fante, dvema ekipama deklet in eno fantovsko ekipo v odbojki.

Sledila so tekmovanja na državnem nivoju v kolektivnih igrah, kjer so nogometiški končali tekmovanje v četrtfinalu, rokometiške pa v polfinalu. Na državnem tekmovanju v judu sta naša učenca dosegla odlične rezultate, saj je Milan Stanković dosegel drugo mesto, Nina Mislej pa je bila tretja.

V Mariboru je potekalo državno tekmovanje v plavanju, kjer je sodelovalo kar 10 naših učencev, štirje posamezno in mešana štafeta. Dobili smo podprvaka na 100 m mešano, Luko Levca, naslov je izgubil za pičlih deset stotink. Državni podprvak je postal tudi Peter Kastelic, in sicer v športnem plezanju.

Starejšim dekletom se je uspelo uvrstiti v veliki finale atletskega tekmovanja saj so dosegle 1. mesto v ekipnem delu med 46-timi ljubljanskimi osnovnimi šolami. Za ekipo so nastopile: Saida Čehić, Anja Perković, Lara Grošelj (60 m), Eva Mustar, Naja Ferkov, Katja Strel (300 m), Nika Hribernik, Nina Mislej (600 m), Ema Barbič, Leontina Dželatini, Klara Bricelj (skok v daljino), Katarina Beton, Monika Novak, Naja Volavšek (skok v višino) in Monika Pust, Šejla Šistek, Gaja Dokl (met žogice).

Med mlajšimi fanti je na stopničke stopil Ožbej Ferkov, ki je v skoku v daljino dosegel 3. mesto. V skoku v višino pri starejših pa je Tadej Novak osvojil 1. mesto. Med starejšimi dekleti je Nastja Milošević osvojila 3. mesto v teku na 60 m, Julija Prepeluh je bila tretja v skoku v višino, tretja pa je bila tudi štafeta 4 x 100 m v postavi: Albina Tabaković, Nastja Milošević, Nika Dokl in Julija Prepeluh. Pri mlajših so bile same odlične uvrstitve: Saida in Lara v finalu teka 60 m, 2. mesto Eve in četrto Naje na 300 m, Ema 1. v skoku v daljino, 1. mesto Katarine Beton in 2. mesto Monike Novak v skoku v višino ter presenečenje: zmaga v metu žogice Monike Pust in 4. mesto Šejle Šistek.

V torek, 26. maja 2009, je na stadionu ŽAK-a potekal zaključek tekmovanj v atletiki. Naša mlada ekipa je na koncu zasedla odlično šesto mesto, z malo več športne sreče, pa bi lahko pristale še višje. Najboljši rezultat je dosegla Ema Barbič, ki je dosegla 2. mesto, Katarina Beton s postavljenim šolskim rekordom v metu žogice, je bila 5. in 6. Eva Mustar v teku na 300 m. Bravo naša dekleta!

Vsem učencem, čestitamo!
Pripravila Darja Borovšek

TABOR PRVE POMOČI V ČŠOD SOČA V TOLMINU

Naravoslovni tabor je potekal v ČŠOD Soča za vse učence 8. razreda naše šole, in sicer od ponedeljka, 15. 12. 2008, do petka 19. 12. 2008. Na taboru je 51 učencev in učenk ter tri učiteljice spremljevalke: Maja Jug, Erika Kogovšek in Elvira Sušec.

PROGRAM DNEVNIH AKTIVNOSTI

V letošnji program naravoslovnega tabora smo tudi letos vključili vsebine prve pomoči (PP). Vsebinski načrt tabora je nastal v sodelovanju predmetnih strokovnih aktivov. Učenci so na podlagi navodil predmetnih učiteljev na taboru reševali delovni zvezek, pripravljali skupno gradivo (plakate), poslikali svilene rute.

Predavanja prve pomoči z demonstracijo so imeli v popoldanskem času v obsegu 3 šolskih ur: 1,5 PU teoretično in 1,5 PU praktično.

V dopoldanskem in večernem času smo realizirali:

- 3 gospodinjske dneve (1. Tolminska skozi čas, 2. Oblačila in tekstil, 3. Tradicionalne jedi na Tolminskem);
- 2 naravoslovna dneva (naravoslovna učna pot na Kozlov rob, čudoviti svet rastlin in živali);
- razne športne aktivnosti (plezanje, lokostrelstvo, fitnes in pohodništvo).

ŠOLSKA TEKMOVANJA

TEKMOVANJE IZ ZNANJA PRVE POMOČI

V torek, 10. 3. 2009, je na OŠ Vič potekalo 3. območno tekmovanje iz znanja prve pomoči. Učenci naše šole so prikazali svoje teoretično znanje iz prve pomoči, znanje o Rdečem Križu in varnosti v cestnem prometu ter praktično znanje iz prve pomoči. Tekmovanja se je udeležilo 12 ekip. Naša ekipa je dosegla 6. mesto.

Mentorica Elvira Sušec

Učenci, ki so zastopali našo šolo:

Anja Banjanac	8. a
Ana Čačič	8. a
Nastja Milošević	8. a
Nevena Pejanović	9. c
Marina Pejanović	8. a
Tjaša Mehle	8. a
Lea Erzar	8. b
Boštjan Čerin	8. a
Hana Begič	8. a

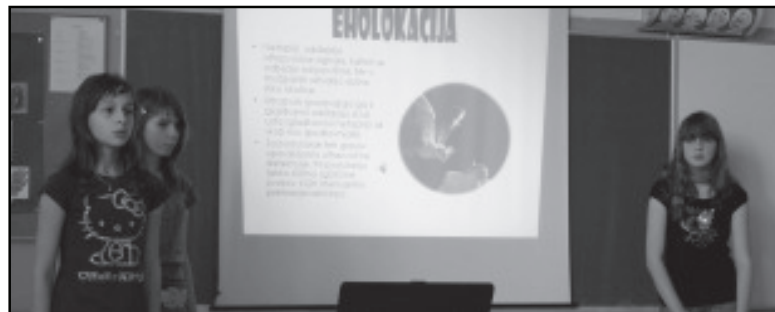
RAZISKOVALNE NALOGE

NETOPIR – NE PTIČ NE MIŠ

Raziskovalke: Naja Ferkov, Anja Hren, Katja Lenarčič, 7. razred.

Mentorica: Elvira Sušec

Somentorica: Alenka Petrinjak – Članica Slovenskega društva za proučevanje in varstvo netopirjev

POVZETEK

Za raziskovalno nalogo o netopirjih smo se odločile zato, ker so se nam zdeli zanimivi in nenavadni, pa še ljudje imamo o njih napačne predstave.

Netopirje smo opazovale na istem mestu na Fužinah v bližini Fužinskega gradu ob reki Ljubljanici. Na terenu smo netopirje opazovale in poslušale z ultrazvočnimi detektorji, napravami, ki pretvorijo ultrazvok netopirjev v nam slišen zvok. Vsaka vrsta netopirja se oglašava v določenem frekvenčnem ob-

močju, vendar se nekatere med seboj prekrivajo.

Tako smo lahko jasno določile dve vrsti netopirjev, slišale pa smo tudi netopirje iz rodu malih netopirjev in rodu navadnih netopirjev, vendar jih nismo uspele določiti.

Ugotovile smo, da na prihod netopirjev vremenski dejavniki ne vplivajo močno. Morda vsi ali nekateri dejavniki vplivajo skupaj, vendar bi za ugotavljanje medsebojnih povezav potrebovali drugačne metode. Vzorec lahko opazimo le

pri zračnem pritisku. Ko je bil višji zračni pritisk, smo prvega netopirja opazile kasneje kot takrat, ko je bil zračni pritisk nižji.

Aktivnost netopirjev smo ocenile tako, da smo seštele vse zabeležene netopirje v terenskem večeru. Nato smo število opazanj primerjale z vremenskimi dejavniki. Ugotovile smo, da vremenski dejavniki, ki smo jih raziskovale, ne vplivajo na število opazanj netopirjev. Manjšo povezavo smo opazile le pri zračnem pritisku in delno povezavo pri temperaturi.

Z anketnim vprašalnikom, ki smo ga razdelile učencem sedmega, osmega in devetega razreda naše šole, smo skušale ugotoviti, kako dobro naši vrstniki poznajo netopirje, njihovo življenje, ogroženost ter kakšen je njihov odnos do njih.

Pripravila prof. gosp. in biologije Elvira Sušec

VPLIV DROG NA ZDRAVJE

Avtorica: Arijana Gajič

Mentorica: Elvira Sušec

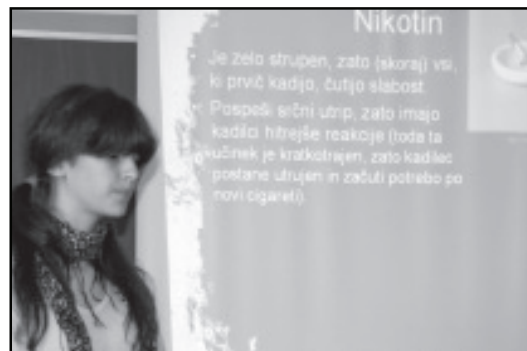
POVZETEK

Ker vem, da so droge velik problem, me je zanimalo, zakaj jo mladi sploh jemljejo. Mislim, kaj je tako fantastičnega na temu, da postaneš odvisen od majhne tabletko (samo primer)? Ker smo ljudje (menda) najbolj razvita bitja na planetu se mi zdi res neumno, da naše življenje naenkrat usmerjajo tablete, namesto nas samih. Ker to se dejansko zgodi. Ko zaužijemo drogo, nismo več mi sami, ampak nekdo drug. Nekdo, ki se lažje vživi v družbo, hitreje začuti glasbo, se lažje sprosti. Toda obenem lahko 'ven udari' agresija, zmedenost, omotica ... in naenkrat ni več tako 'fino'.

Še posebej pa ni 'fino', ko moraš nehati. Ker takrat telo kriči in zahteva nov odmerek, ti pa ... večina se vda. Le nekateri pa se lahko temu uprejo.

Do zdaj smo ljudje ugotovili že dovolj o drogah, tako, da vemo, da se najprej razvije psihična odvisnost, da droge spodbudijo ali upočasnijo prenos informacij v možganih ter da različne droge delujejo na različne predele možganov.

Droge vplivajo negativno na naše zdravje. Najbolj vidni učinki so opekline dihalnih poti (ki povzročajo krvav in črn izpljunek), poškodba sluznice, ustnic, bronhijev

(bronhitis), bolečine v prsih (pljučnica), poškodbe dihalnih organov, poškodbe srca in srčnega ožilja, poškodbe jeter, rakasta obolenja, ...

Poleg telesnih posledic pa se razvijejo še različne psihične posledice: občutek strahu, živčnost, depresija, nemir, paranoja, halucinacije, apatičnost, razdražljivost, ...

Pripravila prof. gosp. in biologije Elvira Sušec

RAZISKOVALNE NALOGE

PRIMOŽ TRUBAR – NEKOČ IN DANES

Raziskovalca: Lea Erzar, 8. b; Mark Vidrih, 9. c

Mentorica: Romana Šarec Rojc

Ključne besede: Primož Trubar, berila od leta 1958 do leta 2008, besedila Primoža Trubarja

POVZETEK

Z raziskovalno nalogo sva želela ugotoviti, kakšen delež besedil Primoža Trubarja se pojavlja v berilih za višje razrede osnovne šole od leta 1958 do leta 2008 (Trubarjevo leto). Ukvarjala sva se z berili in predvsem z besedili, ki se pojavljajo v posameznih berilih. Ker vsa berila (predvsem starejša) niso splošno dostopna, sva obiskala Slovenski šolski muzej, kjer sva lahko vsako posamezno berilo prijela v roko, ga prelistala in natančneje pregledala.

Poleg tega raziskovalna naloga prinaša kratek oris zgodovine osnovnega šolstva po letu 1958.

Primož Trubar, prvi slovenski pisatelj in avtor prve slovenske knjige, je eden tistih avtorjev, ki bi ga morali še posebno ceniti in ga poznati. Zanimalo naju je tudi, ali ga

posamezniki poznajo, znajo učenci ceniti njegovo zapuščino, predvsem pa to, ali učenci osnovne šole sploh razumejo posamezna njegova besedila. Zanimalo naju je tudi, ali so besedila Primoža Trubarja primerena za učence osnovne šole, razumejo pomen njegovih besedil, znajo sami rešiti posamezne naloge ...

Raziskovalna naloga je tako nastala tudi na podlagi vprašalnika in besedila, ki sva ga dala v analiziranje učencem naše šole. Z njimi sva poskušala ugotoviti poznavanje in vedenje o Primožu Trubarju ter razumevanje kratkega besedila. Odšla sva tudi na ulice Štepanjskega naselja in mimoidočim razdelila anketni vprašalnik, v katerem sva spraševala po posameznih podatkih, ki so povezani z življenjem in deli Primoža Trubarja.

V petek, 22. 5. 2009, je v Murski Soboti potekala državno prvenstvo mladih raziskovalcev. Našo šolo sta z raziskovalno nalogo z naslovom Primož Trubar – nekoč in danes zastopala LEA ERZAR iz 8. b in MARK VIDRIH iz 9. c razreda.

S suverenim in odličnim nastopom sta že v Ljubljani osvojila drugo mesto v občini Ljubljana in dvodnevni nagradni izlet v Verono in Gardaland.

Na državnem prvenstvu pa sta s svojo odlično predstavitevijo in odgovarjanjem na vprašanja prepričala strokovno žirijo in osvojila PRVO MESTO V DRŽAVI, s tem ZLATO PRIZNANJE IN NASLOV DRŽAVNIH PRVAKOV MED MLADIMI RAZISKOVALCI OSNOVNIH ŠOL.

Lei in Marku ter njuni mentorici Romani Šarec Rojc iskrene čestitke.

KOLESARSKI IZPITI

Učenci so se morali izkazati v spretnostni vožnji na poligonu pred šolo, nato je sledila še vožnja po naselju.

RAZISKOVALNE NALOGE

PROJEKT: VSE O SRCU

Ker je Valentinovo praznik vseh zaljubljenih in je povezan z našimi srci, na OŠ Božidarja Jakca v Ljubljani že šesto leto zapored organiziramo na Valentinovo za učence 8. razreda naravoslovni dan, ki smo ga poimenovali »Vse o srcu«.

Učenci 8. razredov se že pred Valentinovim razporedijo v skupine (največ 15 učencev), ki so jim na voljo glede na njihove interese in zmožnosti.

Učenci na ta dan delajo štiri šolske ure v skupinah.

Prva skupina učencev se je v okviru delavnice Valentinove jedi seznanila z našim praznovanjem dneva zaljubljenecv ter njegovo zgodovino. Učenci so poiskali in izbrali različne verze na temo ljubezni iz ljudske poezije, seznanili so se z načinom obdarovanja nekoč in danes. Spekli so ptičke iz kvašenega testa.

Druga skupina učencev je na likovni delavnici ustvarjala srca iz različnih materialov na temo ljubezni.

Tretja skupina učencev se je seznanila z varovalnimi živali. Učenci so spoznali znak, ki ga imajo varovalna živila, se seznanili z varovalnimi živali ter iz njih pripravili zdrav Valentinov zajtrk: narezano sadje, mlečni napitek (jogurt, banane, pomaranče in limone), oreščki.

Četrta skupina učencev je obiskala Posvetovalnico za srce na Cigaletovi ulici v Ljubljani, kjer se je udeležila predavanja na temo »Vpliv prehrane na bolezni srca in ožilja«. Učenci so se v posvetovalnici seznanili z:

- zgradbo in delovanjem srca,
- dejavniki, ki krepijo srce in ožilje (zdrava uravnotežena mešana prehrana z veliko vitaminov in mineralov ter balastnih snovi, redno uživanje tekočin, vsaj 5 dnevnih obrokov, hrana ne sme biti preveč slana in mastna, redna telesna aktivnost, počitek),
- dejavniki, ki ogrožajo srce in ožilje (prevelika telesna teža, zvišan holesterol, telesna nedejavnost, zvišan krvni sladkor, zvišan krvni tlak, čezmerno pitje alkohola in kajenje),
- merjenjem (krvnega pritiska in holesterola).

Glede na vsakoletni pozitiven odziv učencev in učenk se vsako leto trudimo dodajati vsebine, ki jih zanimajo in so povezane s srcem, zdravjem in ljubeznijo ter ne pokrivajo samo naravoslovnega področja. Želimo si, da bi lahko naslednje leto projektu dodali še glasbeno delavnico. V letošnjem šolskem letu pa so učenci že ustvarjali pri uri angleškega jezika na temo srca in Valentinovega.

Pripravila prof. gosp. in biologije Elvira Sušec

TEHNIŠKI DAN

OBISK KMETIJE TEKAVEC, LITERARNA EKSKURZIJA: PRIMOŽ TRUBAR

Iz Ljubljane smo se z avtobusom odpeljali do kmetije Tekavec, na kateri izdelujejo lesene žlice in kuhalnice. Pokazali so nam, kako so to včasih delali ročno s sekiro in žagico. Nato so zagnali še stroje in nam demonstrirali, kako to delajo danes. Zanimivo je bilo videti kako nastanejo iz ogromnih debel, ki jih razžagajo na manjše kose, iz katerih nato stroj izreže grobo obliko kuhalnice, ki jo je potrebno še na roke obrusiti ob brusnem papirju in kako nato končane izdelke zložijo na peč, da se posušijo. Na koncu smo si lahko ogledali še hlevske živali.

Nato smo se odpravili naprej do hiše, kjer se je 9. junija leta 1508 rodil pisec prve slovenske knjige, Primož Trubar. Delovne liste z nalogami smo z vodenjo pomočjo s sukancem zvezali v knjižico. Naloge smo nato rešili na žagi venecijanki, ki je dobila ime po Benetkah. Razkazala nam jo je vodička in nam tudi povedala, da je bila pogosta bolezen žagarjev revma, saj so bili vedno na hladu od vode, še posebej pozimi, ko so morali lomiti led. Zraven žage pa je stal tudi Temkov mlin, kjer so bila nekoč nameščena štiri vodna kolesa. Izvedeli smo tudi, da se zahodno od Trubarjeve domačije nahaja mokrišče Veliki log. To ob večjih deževjih deluje kot naravni zadrževalnik, saj Rašica večkrat poplavi travnike v bližini.

Katarina Beton, 7. b

OGLED DELAVNICE NA SREDNJI LESARSKI ŠOLI

Učenci sedmih razredov smo obiskali srednjo lesarsko šolo. Ogledali smo si delavnico in stroje. Nekateri so lahko tudi nevarni, zato morajo biti učenci zelo pazljivi. Tudi nas so opozorili na varnost pri delu. Pokazali so nam, kako se obdeluje les. S pomočjo njihovih profesorjev smo naredili tudi ptičje krmilnice. **Katarina Beton, 7. b**

NARAVOSLOVNI DAN

2. NARAVOSLOVNI DAN: DAN ZEMLJE

V sredo, 22. 4. 2009, je bil na OŠ Božidarja Jakca naravoslovni dan za 6. razred na temo: Dan Zemlje.

Cilji naravoslovnega dne:

- ✿ učenci vedo, da 22. aprila praznujemo DAN ZEMLJE in da je ta dan najpomembnejši svetovni praznik;

- ✿ seznanijo se z ogroženo živalsko vrsto: dvoživkami, njihovim življenjem, okoljem in dejavniki, ki jih ogrožajo;

- ✿ s pomočjo literature in interneta izdelajo plakate o Zemlji in dvoživkah;

- ✿ z zbiranjem odpadkov v okolici šole, opravijo analizo odpadkov (najpogostejši odpadki, količina letih ter kje je bilo odpadkov največ) in razvijajo odgovoren odnos do čistega okolja,

- ✿ s pridobljenim znanjem poglobijo ekološko zavest o pomenu varovanja našega planeta in živih bitij.

Učenci so v prvih dveh šolskih urah na delavnicah spoznavali dvoživke. Delavnice sta izvajala člana Društva za proučevanje dvoživk in plazilcev. Učenci so spoznali različ-

ne vrste dvoživk, seznanili so se z življenjem dvoživk, okoljem, v katerem živijo in selitvami, prehranjevanjem, razmnoževanjem ter dejavniki, ki jih ogrožajo. Spoznali so, da je v Sloveniji vseh 19 živečih vrst ogroženih in zavarovanih, zato se jih ne sme v njihovem okolju vzemirjati, loviti in pobijati. Seznanili so se tudi z akcijo **Varstvo dvoživk v krajinskem parku Tivoli, Rožnik in Šišenski hrib**, kjer je po naročilu Mestne občine Ljubljana Društvo za proučevanje dvoživk in plazilcev nadaljevalo z akcijo prenašanja dvoživk čez cesto na Večni poti.

Učenci so spoznali, kakšen pomen imajo dvoživke v ekosistemih ter da o njih še vedno kroži veliko napačnih predsodkov (npr. da so strupene za ljudi, da te ugriznejo, da te žabe pošpricajo s strupom).

Po malici so učenci v štirih skupinah nadaljevali delo, kjer je 1. skupina pobirala **smeti in odpadke na šolskem igrišču in dvorišču**. Učenci te skupine so skupaj nabrali 21 kg odpadkov (večinoma cigaretnih ogorkov, papirja in plastike).

2. skupina učencev in učenek je **zasadila tri zvitovejnate vrbe in posadila rože v korita pred vhodom v šolo** ter odstranila plevel iz gredice, v kateri je polno tulipanov in narcis.

3. skupina je pobarvala in poslivala steno pred vhodom v šolo.

Zadnja 4. skupina je **izdelala plakate o dnevu Zemlje in dvoživkah**.

Po opravljenem delu so se vsi učenci zbrali v biološki učilnici, kjer so poročali o delu v skupinah in si ogledali fotografije dneva.

Pripravila: Elvira Sušec

PODPIS EKO LISTINE

17. 3. 2009 smo na šoli obeležili poseben dogodek, podpis EKO LISTINE. Pri prireditvi so sodelovali tudi pomembni gostje, ki so bili tudi podpisniki EKO listine: nacionalna koordinatorica eko šole, ga. Nada PAVŠER, predsednik četrtne skupnosti g. Gregor FEIST, direktor TE-TOL g. Blaž KOŠOROK, predstavnik staršev g. Tomaž VOLAVŠEK, ravnateljica šole ga. Nataša KRAJNČAN, eko koordinatorici na šoli ga. Erika KOGOVSĚK in ga. Marjanca AGREŽ. Podpisniki listine so seveda tudi učenci šole, katerih predstavniki pri podpisu so bili: Daša DUC, Nastja MILOŠEVIĆ in Luka BOBIČ.

Podpisniki:

Nacionalna koordinatorica
ga. Nada PAVŠER

Predsednik četrtne skupnosti
g. Gregor FEIST

Direktor TE-TOL
g. Blaž KOŠOROK

Ravnateljica šole
ga. Nataša KRAJNČAN

Eko koordinatorici na šoli
ga. Erika KOGOVSĚK
ga. Marjanca AGREŽ

Eholistina

Za naravo je potrebno živeti,
za okolje je treba skrbeti.
Ker vsi imamo radi čisto okolje,
saj v njem so vsi počuteno bolj.

Na osnovi šoli Štefardjeva Jaka se bomo trudili:

- s porabo in glasnem skrbeti za svoje zdravje
- varčevati z energijo
- skrbeti in ločevati vse vrste odpadkov
- urejati okolico šole
- z vsledov vprašati na nastajajoče generacije v naši okolici.

Teh obljub se bomo pridno držali
in za okolje lape skrbeti še naprej.
Zato bodimo Ekoprjatelji
in pomagajmo naravi.

Ljubljana, 17. 3. 2009

Podpisniki:

Podpisnik učencev
Daša Duc

Nastja Milošević

Luka Bobič

Eko koordinatorici na šoli
ga. Erika Kogovšek
ga. Marjanca Agrež

NAŠA ŠOLA JE
KONČNO POSTALA
EKO ŠOLA IN
UČENCI SO SE
ODLOČILI
NAPISATI NEKAJ
NA TO TEMO

EKO DAN ŠOLE
NA DAN ŠOLE SMO IZDELOVALI
JABOLKA IN HRUŠKE IZ PAPIRJA.
Z UČITELJEM ANDREJEM SMO TUDI
MALO POTELOVADILI. UČILI SMO
SE O ZDRAVI PREHRANI IN
POMENU GIBANJA ZA NAŠE
ZDRAVJE.

Lana Tomić, 2. a

ZELO SKRIBIM ZA SVOJE OKOLJE.
NIKOLI NE MEČEM ODPADKOV
V NARAVO. RADA IMAM
NARAVO.
ODPADKE LOČUJEMO TUDI
ZARADI TEGA, KER SMO ŠLI
GLEDAT V KINO VOLIJA. TAM
SMO VIDELI, KAKO LAHKO
ONESNAŽUJEMO OKOLJE.

Maja Rot, 2. a

PRI NAS DOMA LOČUJEMO
ODPADKE. VEDNO, KO SI UMIVAM
ZOBE, ZAPREM VODO. MOJA
MAMI SE POLETI VOZI S KOLESOM,
DA NE ONESNAŽUJE OKOLJA.
RADA BI VIDELA, DA TUDI DRUGI
LJUDJE NE BI METALI PAPIRČKOV
IN DRUGIH ODPADKOV NA TLA,
AMPAK V KOŠ ZA SMETI. PRED
BLOKOM IMAMO TRI ZABOJNIKE,
KI SO ZA EMBALAŽO, PAPIR IN
STEKLO. KO PRIDEM VEN, VIDIM
PAPIRČKE, STEKLO IN ŠE KAJ
DRUGEGA LEŽATI PO TLEH.

Lana Tomić, 2. a

EKO ŠOLA

POŠKODOVANA RIBICA

NEKEGA DNE JE ZLATA RIBICA PLAVALA PO RIBNIKU. VIDELA JE, KO JE FANTEK VRGEL VREČKO V VODO IN ZAPLAVALA PROTI NJEJ. KO JE GOVORILA, NI VIDELA, DA SE JI JE REPEK ZATAKNIL V VREČKO. POTEM SE JE VREČKA POTOPILA. RIBICA NI IMELA ZRAKA, ZATO JE POSKUŠALA SPLAVATI NA POVRŠJE. VESELA JE BILA, KO JE PRIJAZNI RIBIČ VZEL VREČKO IZ VODE. KO JO JE ZAGLEDAL, JE VIDEL, DA IMA POŠKODOVANO LEVO PLAVUT.

Klara Križnič, 2. a

ŽALOSTNO DREVO

Živel je drevo, ki se je razgledovalo po parku. Reklo je otrokom, naj pogledajo okolico. Park je bil poln smeti. »Zakaj ne mečete papirčkov v koš za smeti? Joj, kako sem jaz žalostno!« Nato je drevo zagledalo prvega otroka, ki je papirček odvrgel v koš za smeti in se razveselilo. Za njim so to storili še drugi in drevo je bilo presrečno.

Lana Tomić, 2. a

MOJE MISLI O PLANETU

PRI NAS V RAZREDU LOČUJEMO ODPADKE. IMAMO KOŠ ZA EMBALAŽO, PAPIR IN KOŠ ZA BRISAČKE IN PRTIČKE. KAJ DELAMO DOMA? LOČUJEMO ODPADKE, OČI SE VOZI S KOLESOM V SLUŽBO NAMESTO Z AVTOM.

JAZ VEDNO ZAPIRAM VODO, MEDTEM KO SI UMIVAM ZOBE. TUDI TISTA LUČKA NA RAČUNALNIKU PORABI VELIKO ELEKTRIKE.

Eva Tusić, 2. a

OSAMLJENA RIBICA

V ribniku je bila ribica. Plavala je, naenkrat pa se je v ribniku znašla vrečka, ki jo je prinesel veter.

V njo se je zapletla njena najboljša prijateljica. Ribica je morala biti sama. Sama je jedla in spala. Ker je bila vrečka iz razgradljivega materiala, se je kmalu uničila in ribica je zopet imela prijateljico. Spet sta veselo plavali naokoli.

Polona Smrekar, 2. b

DAVID REŠUJE OKOLJE

Nekega dne sem tekkel po travniku in videl veliko odpadkov. Stekel sem domov in novico razglasil vsem. Oblekli smo si posebne plašče in plastične rokavice. Odšli smo na travnik. Smeti smo dali v koš. Doma smo sestavili plakat in ga odnesli na travnik. Od takrat ni bilo nobene smeti več.

David Vuk, 3. b

MOJA EKO PRAVLJICA

Bilo je lepo vreme in zajček se je odločil, da bo šel po vodo. Dolgo je pešočil in končno prišel do vode, v kateri je zagledal ogromno smeti. hitro je šel do živali in jim povedal, kako umazan je gozd. Živali so pohitele do vode in videle umazanijo. S skupnimi močmi so očistile vso nesnago. Čez dve uri so živali rešile gozd in naredile proslavo.

Tijana Milaković, 3. b

NAŠI ODPADKI

Naši odpadki tam na tleh sedijo in si domek varen svoj gradijo, da se na dežju ne zmočijo.

A ko pride tovornjak, jim zruši njihov dom odpadki vsi so žalostni, ker gredo v smetnjak.

A naši odpadki so sklenili, da domek na novo si zgradijo, tam v gozdu na sredini, kjer nihče jih več ne najde.

Maša Habič, 5. c

MOJE MISLI O PLANETU

Planet moramo varovati:

Zato ločujemo odpadke

Varčujemo z vodo

Vozimo se s kolesom

Ugašamo luči

Varujemo gozdove

Ne odmetavamo

odpadkov vsepovsod

Pazimo,

da ne onesnažujemo

reke in morja

Čuvamo živali

Ne trgamo rastlin

Polona Smrekar, 2. b

EKO ŽIVLJENJE

NEKOČ SO SE POGOVARJALI

PLASTENKA, PAPIR IN

STEKLENICA. PLASTENKA

JE REKLA, DA NJO ODVRŽEŠ

V RUMEN ZABOJNIK, PAPIR JE

REKEL, DA NJEGA V MODER

ZABOJNIK, STEKLENICA

PA JE NAJRAJE V ZELEDEM

ZABOJNIKU.

Manca Maša Sladič, 2. b

ZELENA TRAVA

TRAVA JE ZELENA,

SONCA NI,

NA TRAVI RUMENA ROŽICA DIŠI.

Matic Saje, 2. a

DAN ŠOLE

Že vsa leta odkar sem v šoli ločujemo odpadke, zbiramo odpadni material in se pogovarjamo o zdravem načinu življenja.

Na današnji dan, 17. marca, smo imeli dan šole. Ta dan smo posvetili ekologiji in zdravemu načinu življenja. Vsak razred je pripravil delavnico, na katero so bili povabljeni tudi starši.

V našem razredu smo oblikovali prehrabeno piramido. Prodajali smo tudi izdelke iz odpadnega materiala, ki smo jih izdelali pri pouku.

Na koncu je sledila zaključna prireditev.

Na prireditvi je bila predstavljena eko himna in eko znak šole. Sledil pa je še podpis eko listine. S podpisom eko listine smo postali eko šola.

Urh Resman, 3. a

DAN ŠOLE

Dan šole je dan, ki ga imajo skoraj vse šole. Mi že vsa leta ločujemo odpadke, zbiramo zamaške in baterije, jemo zdravo hrano, skrbimo za čistočo okolice in se veliko učimo o ekologiji. Tudi dan šole smo izvedli na temo ekologije. Podpisali smo eko listino in postali smo eko šola. Mi bomo še naprej skrbeli za naravo in ločevali odpadke, zato jih ločujte tudi vi.

Denis Salešević, 3. a

ČE BI BILA ZABOJNIK ZA PAPIR

Najbolj bi me motilo, če bi vame metali odpadke, ki spadajo v kakšen drug zabojnik. Zelo žalostna bi bila, če bi vame metali knjige, čeprav so papir. Kajti vsaka knjiga je bogastvo, saj je v knjigah največji zaklad sveta (znanje). Da bi ljudje vedeli, kaj sodi v moj zabojnik, bi se porisala s predmeti, ki jih lahko vržejo v mojo odprtino (papir, karton, zvezki, koledarji, škatle). Tako bi ljudje bolj skrbeli za pravilno ločevanje odpadkov.

Katja Mačević Šulterer, 3. a

KOŠ PRIPOVEDUJE

Jaz sem koš. Vesel sem, kadar otroci mečejo smeti vame in v moje prijatelje. Žalosten pa sem, kadar mečejo smeti naokoli, ker s tem onesnažujejo naravo. Zelo bi me veselilo, če bi vsi ljudje na svetu ločevali odpadke. Poskrbite, da jih boste ločevali in tako skrbeli za naravo.

Denis Salešević, 3. a

TETRAPAK PRIPOVEDUJE

Naredili so me v tovarni. Potem so vame natočili češnjev sok. Ob rob so mi nalepili slamico in me s tovornjakom odpeljali v trgovino. Iz police me je vzela deklica, me špiknila s slamico in iz mene popila sok. Moje robove je raztegnila in me vrgla v koš za odpadno embalažo. Naslednji dan so me pobrali smetarji in me s tovornjakom odpeljali v drugačno tovarno, kjer bodo iz mene naredili lep nov tetrapak.

Tjaša Vrbinc, 3. a

STEKLENICA PRIPOVEDUJE

Jaz sem steklenica. Nase sem zelo ponosna, ker ne onesnažujem okolja tako kot plastenka. Ko me ljudje izpraznijo, me prinesejo nazaj v trgovino med moje prijateljice. Iz trgovine me odpeljejo tja, od koder sem prišla. Če sem poškodovana, me zdrobijo in reciklirajo, če pa nisem poškodovana, me samo operejo in natočijo z novo vsebino. Nekaterim ljudem se ne da vračati steklenic v trgovino, zato raje kupujejo plastenke, ki onesnažujejo okolje.

Premislite, kako boste pomagali, da bomo ohranili čisto Zemljo.

Kaja Vrakelja Ljuboja, 3. a

EKOLOGIJA

Narava je že precej uničena in čez nekaj let se zna zgoditi, da bo naš planet izumrl. To pa zato, ker smo že dobro onesnažili okolje. S tem ogrožamo življenje živalim in drugim na Zemlji. Nekateri, pravzaprav mnogi, se že zavedamo, kaj to pomeni, zato smo bolj skrbni, ločujemo odpadke, uporabljamo razgradljive predmete. Nekateri kraji v Slovenji nimajo pitne vode, zato jo morajo kupovati v trgovinah. Ljubljana ima na srečo še pitno vodo. S tem, ko tovarne spuščajo izpušne pline, nastaja kisli dež. Zemlja ne more očistiti teh strupov. S tem se zajetje vode – podtalnice onesnažuje. Prepričana sem, da bi z osveščenostjo in skrbnim ravnanjem prav vsi lahko pomagali naravi, da se ji ne bi zgodilo najhujše. Takrat bomo tudi mi žrtve svojega nespametnega ravnanja.

Klara Novak, 5. b

ŠOLSKI DOGODKI

REŠEVALNA POSTAJA

Ko smo prispeli na reševalno postajo, smo si najprej ogledali delovanje rešilnega kombija (pripomočkov za zdravljenje). Najprej smo si pogledali delovanje opornic za vrat, nato pa delovanje vakumske blazine. Najprej te pripnejo s pasovi in nato z napravo izsrkajo zrak, da postane blazina trda. Nato so prikazali delovanje desk, na katero pripnejo bolnika ali poškodovanca (otroka). Prikazali so tudi delovanje EKG (za merjenje utripa srca). Preizkusili smo tudi lastne spretnosti pri povijanju s povoji. Nazadnje smo si ogledali kisikovo masko in čelade. Nato pa smo izvedeli za različna reševalna vozila (kočije, avte, kombije). Čisto nazadnje smo si ogledali še dispečerski center.

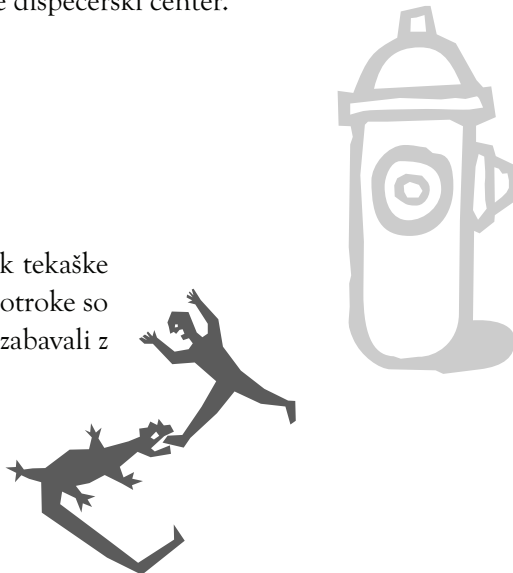
Bruno Seraval, 4. b

MALI KRAŠKI MARATON

Bila je nedelja in zjutraj smo šli v Sežano. Bil je začetek tekaške sezone. Bilo je zelo veliko ljudi. Moja mami je tekla. Za otroke so imeli otroški cici tek. Bila sem v vrtcu, kjer smo se zelo zabavali z učiteljki športa. Srečala sem tudi našo učiteljico Nino.

Bravo Nina, bravo mami. Kar tako naprej.

Polona Smrekar, 2. b

ZBIRALI SMO HRANO

Pri krožku Rdečega križa smo se z mentorico Lidijo Ozimek pogovarjali o težkih razmerah, v kateri živi vedno več ljudi. Odločili smo se, da bomo pomagali ljudem v stiski in zbirali hrano za tiste, ki si je ne morejo več privoščiti.

Najprej smo izdelali plakate, s katerimi smo pozvali učence in učitelje naše šole k zbiralni akciji. Nalepili smo jih po celi šoli.

Nato smo se dogovorili za dežurstvo in kako bomo zapisovali prineseno hrano. Kar velikokrat sem se javila za dežurstvo, zato sem morala biti v šoli že zelo zgodaj. Imeli smo veliko dela z zapisovanjem, sortiranjem in štetjem hrane. Kljub temu sem se imela lepo, saj smo se vmes tudi šalili in smejali. Veseli smo bili, da se je na akcijo odzvalo tako veliko učiteljev in učencev naše šole. Zbrali smo preko 500 kg hrane, ki jo je hišnik odpeljal na Območni odbor Rdečega križa. Največ je bilo testenin, kar 101 zavitek, moke 47 kg, mleka 68 litrov. Skupaj s PŠH pa je bila številka zbrane hrane mnogo višja. Bravo za nas!!

Najbolj mi je bil všeč zadnji dan, ko smo preštevali hrano. Imeli smo veliko dela, a je bilo vseeno zabavno. Vsi smo bili zadovoljni in srečni, da je naša akcija uspela.

Nisem pričakovala, da se bo akcije udeležilo tako veliko učencev in učiteljev. Vesela sem, da je z našo pomočjo vsaj nekaj ljudi pozabilo na lakoto. To je bila zame zelo velika preizkušnja.

Daša Duc, 5. a

ŠOLA V NARAVI

UČENCI ŠESTIH RAZREDOV SMO BILI FEBRUARJA NA ZIMOVANJU V KRANJSKI GORI. BILO JE SUPER!

V Kranjsko Goro smo odšli v ponedeljek zjutraj. Precej je snežilo in ko smo prišli do našega Železničarskega doma, kjer smo prebivali, je bilo povsod vse zasneženo. Občudovali smo velike, debele ledene sveče.

Takoj smo se odpravili na smučišče, kjer sta nas učitelj Primož in učiteljica Nina razdelila v smučarske skupine, ki so se imenovali: Nori divjaki, Ledene strele ...

Ves čas je naletaval sneg kot pri norcih in kar prehitro je napočil čas kosila. Kosilo je bilo vedno zelo dobro!

Po kosilu smo se razdelili po sobah in si uredili svoje koticke. Popoldne je minilo zelo zabavno. Veliko smo se igrali, dekleta med drugim tudi kozmetični salon, fantje pa – kdo ve kaj! Zvečer so nam učitelji pripravili igrice, ki smo se jih igrali skupaj.

Dnevi so nam prehitro minevali. Po zajtrku smo vedno smučali, vmes kosilo, popoldne spet smučanje, zvečer pa vedno kaj zabavnega. Prav nič nismo bili utrujeni, prav narobe, kar razganjalo nas je od energije! Ubogi učitelji, ki so nas prenašali!

Najlepše nam je bilo v četrtek na bazenu. Zakaj, naj ostane skrivnost. Če želite izvedeti, pa nas kar vprašajte!

Petek je bil dan našega odhoda domov. Sicer zaradi dežja nismo smučali, na smučišče smo šli samo po smučke, potem smo pospravili sobe in odšli na avtobus, ki nas je pripeljal nazaj v Ljubljano. BILO JE NEPOZABNO !!!!!!! !!!!!!! !!!! !!!

Nuša Anžič in Špela Petek, 6. r

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI

V ponedeljek, 2. februarja, smo odšli v Kranjsko Goro. Ko smo prispeli, smo odložili kovčke, se obuli v pancerce in odšli do smučišča. Tam so nas razdelili v štiri skupine. V prvi skupini so bili začetniki, druga skupina je znala že malo smučat, v tretji so bili skoraj profesionalci, četrta skupina pa je obvladala. Jaz sem bil v prvi skupini, ker nisem znal smučat. Že prvi dan so me dali v drugo skupino, ker sem zelo napredoval. Po smučanju smo imeli večerjo. Po večerji smo se igrali različne igrice. Bilo je zabavno. Ob 22. uri smo odšli spat.

Naslednji dan smo imeli preizkus smučanja. Z učiteljico Nino, ki nas je snemala, smo se spustili po smučišču. Ko sem videl posnetek, mi ni šlo preveč dobro. Po večerji smo imeli kviz. Po kvizu smo šli spat.

V sredo nisem imel sreče. Velikokrat sem padel s krogcev. Šli smo tudi na štiri sedežnico. Bilo je zabavno. Ko smo prišli s smučanja, smo imeli zimske olimpijske igre. Po igrah smo odšli spat. V četrtek smo po smučanju odšli na plavanje. Bilo je kar v redu. V petek smo odšli domov.

Nik Božič, 6. r

UČENCI 2. B SO NAPISALI ZANIMIVE PRIPOVEDI O LUTKAH

Moji lutki je ime Ben 10. Je fantek in je iz gume. Na levi roki ima posebno uro. V njej so pošasti. Te pošasti mu pomagajo.

Žiga Brod

Moja lutka je iz lesa. Naredil sem jo jaz, Bojan. Lutka ima zelene oči in majhen nos. Rada se smeji. Ima velika rdeča usta. Ime ji je Ema. Stara je eno leto. Njena obleka je iz blaga.

Bojan Mitrevski

Moja lutka je iz gobe, obleko ima iz volne. Ima rdeče oči, nos pa črne barve. Usta ima na smeh. Lase ima modre barve. Nogice ima sive.

Aldin Salanović

Moja lutka je iz blaga. Ima rjave lase. Ime ji je Pika. Rada se smeji. Ima velike oči.

Nikola Kostić

Moja lutka je narejena iz blaga. Ima dolge rjave lase. Ima pisano obleko. Na nogah ima obute čevlje. Rada jo imam, ker sem jo dobila za rojstni dan.

Nina Petrović

Moja lutka je iz pene. Ime ji je Nina. Nastopa v pravljici Žogica Nogica. Na glavi ima rdečo ruto. Oblečena je lepo. Doma lepo delam z njo. Vedno jo umivam. Da je lepa, jo vsako jutro počešem. Ko grem zvečer spat, jo seveda vzamem s seboj v posteljo. Tudi k babici in k dedku v Osredok jo vzamem.

Laura Končina

Moja lutka je narejena iz blaga. Ima rumene lase, zeleno majico in rdeče hlače. Ime ji je Simona. Rad se igram z njo. Včasih jo posodim sestrici. Kadar se z njo ne igram, me čaka na polički. Ali jo hočeš videti?

Nal Pungerčar

Moja lutka je nagajiv škratek. Ime mu je Trik. Ima zeleno kapo, obleko ter čevlje. Živi v drevesnem deblu v gozdu. Moj škratek je zelo nagajiv, ampak imam ga zelo rad. Rad z njim tečem po gozdu in se igram skrivalnice. On je moj najboljši prijatelj, ampak to je skrivnost.

Vladimir Točkov

LETO VESOLJA

LETO VESOLJA

LETOŠNJE LETO JE LETO VESOLJA. UČENCI SO VELIKO NAPISALI NA TO TEMO, NEKATERI PA SO S SVOJIMI PRISPEVKI SODELOVALI TUDI PRI RAZSTAVI GOSPE MILICE KOŠTRUN, KI JE BILA 29. JANUARJA 2009 V KNJIŽNICI JOŽETA MAZOVCA V MOSTAH.

VESOLJE

V vesolju so planeti,
luna, sonce, zvezde in kometi.

Zdaj vso galaksijo
vidimo na internetu.

Nihče pa ne bo nikoli
zares občutil
teh fantastičnih doživetij.

Vsi planeti so zajeti
in v naš svet zajeti.
Vesolje je res fantastično.

Daša Duc, 5. a

VESOLJČEK

Vesoljček, vesoljček,
kje imaš motorček?

Z Marsa si ušel,
na Zemljo si prišel.

Z Marsa niso te poslali,
na Zemlji nismo te pričakovali.

Z motorčkom si prišel.
S čim pa boš odšel?

Ko pa se Petra zbudi,
si reče:
Saj Vesoljci obstajajo
le v otroški domišljiji.

Petra Vidrih, 5. a

MARSOVČEK KIKI

Ko zjutraj se Marsovček Kiki zbudi,
že ven iz marsovske hiške odhiti.
Pred hišo zagleda veliko okroglo stvar,
ki je bela kakor dan.
Ustraši se in se vrne nazaj v hiško,
tam čaka, da se kaj zgodi,
a nič ne doživi.

Spet stopi nazaj pred hiško,
kjer ga je čakala velika okrogla stvar,
zdaj še bolj svetleča kakor zdaj.
Stvar je svetlobo oddajala in se mu smehljala.
Kiki je mislil, da se je iz njega norčevala.

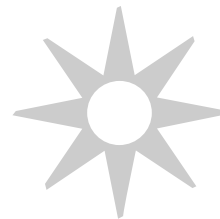
Tedaj odide do nje,
se je dotakne in vidi,
da ni nevarna, toda v sebi je mislil,
da je velika kakor vesoljska ladja.

Postal je utrujen in zaspan,
zato je odšel kar spat.
Še vedno pa se boji te velike pošasti,
ki pa je bila seveda največja zvezda,
ki se imenuje Sonce.

VESOLJNI SVET

VESOLJNI SVET ŠIROK NASMEH IMA,
NA GLAVI VELIK KLOBUK KRASI GA.
NA NJEM ZEMLJA JE NARISANA,
LEPA, VELIKA, PISANA.
VIDIŠ NA NJEM VSE, KAR ZANIMA TE.
SICER PA VIDI SE NA NEBU,
KO DRSI NA LEDU.
RES JE PRELEP, TA VESOLJNI SVET.

Neža Bricelj, 5. b

VESOLJE

Vesolje je nebo polno zvezd.
Vesolje so zvezde,
ki žarijo.
Vesolje je Luna,
ki oddaja mesečino.
Vesolje so rakete.
Vesolje so planeti,
planeti različnih barv,
različnih velikosti,
različnih oblik.
Toda od vseh planetov
je najlepši planet Zemlja,
na kateri živimo.
Ne vsi, nekateri.
Nekateri so tudi ponosni,
da na njej živijo.

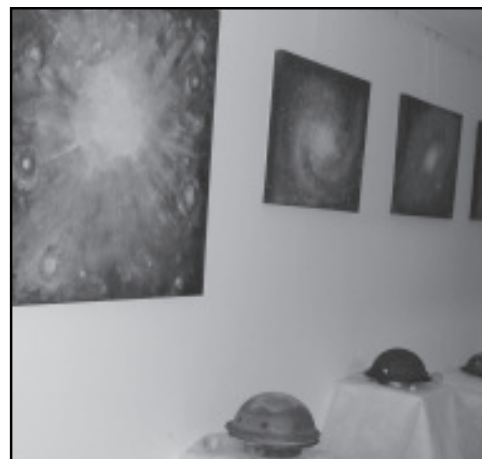
Aleksandra Borovina, 5. a

LETO VESOLJA

RAZSTAVA VESOLJE UČITELJICE MILICE KOŠTRUN

V torek smo šli z razredom pogledat razstavo učiteljice Milice. Tam smo videli slike in vesoljske ladje. Na prvi sliki je bila naslikana rdečelaska. Bilo je še veliko drugih slik. Vesoljskih ladij je bilo tudi zelo veliko. Učiteljica Milica nam je pokazala eno izmed njih. Ta vesoljska ladje je imela kroge in črtice. Povedala nam je tudi, kako jih naredi. Rekla je, da vzame glino in jo oblikuje. Nato naredi nekaj vzorčkov, ki jih da v peč. Ko se speče, vzame velike klešče in da vzorce ven iz peči. Zavije jih v papir. Papir zgori, nato da nanj pokrovko. Povedala nam je še nekaj o planetih. Vsi skupaj smo učiteljici Milici zapeli pesmico, ona pa nam je vsem dala bonbone. Na koncu sem ji podarila naše risbice.

Lana Tomič, 2. a

Na likovni razstavi v Mostah mi je bilo zelo všeč. Videli smo razne slike in vesoljske ladje iz gline. Potem nam je učiteljica Milica povedala nekaj o vesolju. Nato smo se poslovili in odšli do avtobusa. Potem smo prišli nazaj v šolo. Upam, da bomo še večkrat šli na razstavo, ker imam rad risanje.

Domen Slana, 2. a

ROJSTVO ZVEZDE

Nekega dne se je v vesolju nekaj zgodilo. Kar naenkrat je začel pokati ovoj zvezde. Prikazala se je rdeče modra zvezda. Za njo jih je bilo še veliko. Zvezda je postajala večja in večja. To je bila zvezda Severnica. Bila je najlepša in največja. S svojimi malimi prijatelji-cami je veselo plesala po nebu. Vsak večer so razsvetljevale nebo.

Luka Dedič, 4. a

SANJE O VESOLJU

Bila sem v vesolju in povedala vam bom, kako je bilo.

Neke noči sem se zbudila in skozi okno opazila, da se nekaj svetlika. Bila je raketa. Zelo sem bila presenečena, saj so pome prišli astronomi. Rekli so mi, naj se toplo oblečem, mi podali opremo in čelado za kisik ter me odpeljali v vesolje. Peljali smo se mimo Merkurja, Marsa, Jupitra, Saturna in Venere. Pluton, Neptun in Uran smo videli samo od daleč. Medtem ko mi je eden od astronautov razlagal, da Marsu pravimo tudi Rdeči planet, ker je njegovo skalovje rdeče, smo se skoraj zaleteli v asteroid (skalno gmoto). Astronavta sem vprašala, zakaj moram nositi posebno obleko. Odgovoril mi je, da gremo na Luno, da tam ni atmosfere, ki bi vsrkala sončne žarke. Izvedela sem, da takšni obleki pravimo bleščeči skafander.

Po vsem tem smo le prišli na Luno. Raketa je pristala na manjšem hribčku in mi smo izstopili. Tla so bila trda kot asfalt, bilo je veliko kamenja. Ko mi je poveljnik povedal vse o Luni (kako je nastala, kako so jo odkrili), smo se odpravili nazaj na Zemljo. Spet smo dolgo potovali in kar na lepem je mimo nas švignil komet. Vsi smo si nekaj zaželeli. Astronavti so me peljali domov na naš vrt, kjer sem jim vrnila skafander. Smuknila sem skozi okno v sobo in sladko zaspala.

To je bil moj najsrečnejši dan. Zjutraj sem se zbudila in spoznala, da je bilo doživetje potovanja po Galaksiji, ki sem ga doživela, le v moji domišljiji.

Daša Duc, 5. a

VESOLJE

Ko iz zemlje gledam v nebo, vse se zdi tako lepo.

Podnevi sonce skoz me greje, ponoči luna se mi smeje.

Polna zvezd je Rimska cesta, kakor mesto lučk je polna.

Tako neskončno naše je vesolje, da kar postanem dobre volje.

Da šola ni na meteorju, ampak čisto blizu na obzorju.

Manca Maša Sladič, 2. b

LETO VESOLJA

MARSOVČEK

Jaz sem Marsovček.
Na Marsu živim.
Po vseh planetih potujem
in se norčujem.

Noben človek me ne mara,
ker me ne pozna.

Jaz pa iščem le prijaznega in
dobrega prijatelja.

Našel sem le dojenčka,
ki le jokati zna.

Ta pa nič ne koristi.
Le sanjam z njim lahko.

Aljaž Bricelj, 5. c

EKSPLOZIJA ZVEZD

V vesolju je veliko različnih zvezd. Ene so večje, druge pa manjše. Vsako minuto katera izmed njih eksplodira. Ampak ne kar tako brez vzroka. Ko postanejo prešibke, da bi nadaljevale pot po vesolju, eksplodirajo.

Vesolje je polno velikih zvezd. Ko ene ugasnejo, druge zasvetijo kot diamanti. Tako se zvezde sprehajajo po nebu, včasih so počasne kakor polži, včasih pa katera oddrvi.

Zvezde se tudi igrajo svoje igre. Ena izmed njihovih iger je »Katera najbolj žari?« Pri tem marsikatera preveč zasveti in počí. Rade se igrajo tudi »Zvezdne utrinke«. To igro se igrajo ponoči. Ko pogledaš v nebo, vidiš ognjemet. Včasih tako norijo, da nastane velika eksplozija zvezd.

Katarina Ilič, 4. a

VESOLJSKA LADJA

NEKEGA DNE, KO SEM SE ZBUDILA, SEM ZAGLEDALA VESOLJSKO LADJO. VSTOPILA SEM VANJO IN VIDELA TRI MARSOVCE. BILI SO ZELENI, IMELI SO STO NOG, ENO ROKO IN TRI OČI. POPELJALI SO ME V VESOLJE. MED VOŽNJO SEM VIDELA TRI PLANETE: MARS, JUPITER IN MERKUR. KO SMO PRISPEDI NA MARS, SO MI POKAZALI NJIHOVE DOMOVE. HIŠE SO BILE OKROGLE IN ZELENE BARVE. VSTOPILI SMO V ENO IZMED TEH HIŠ. VIDELA SEM NJIHOVO MAMICO. POTEM SMO SE VSEDLI ZA MIZO, KI JE BILA OKROGLA IN JE IMELA OKROGLE STOLE. MARSOVCI SO BILI VEČJI OD MIZE. ZAČELI SMO JESTI MARSOVSKO HRANO. TO JE BILO JAJCE OD NJIHOVIH KOKOŠK. POTEM SO ME PELJALI NAZAJ DOMOV.

Lana Tomič, 2. a

PESMICA

Ali veš, da se planeti pogovarjajo o nas
in se smehljajo tako ha, ha,
ah, ah, ha, ha, ah, ah, ha, ha, ah, ah,
in niso opazili,
da so Marsovci na skrivaj vzeli
zemeljski direndaj.
Ko pa so ljudje ugotovili,
da okno so razbili, so se razjezili
in drug drugega lovili.

Polona Smrekar, 2. b

MARSOVCI NA MARSU

MARSOVCI NA MARSU ŽIVIJO,
KER IMAJO KRILA PA POVSOD LETIJO.
ZELENE NOSKE IMAJO
IN RADI SE SMEHLJAJO.
NOGE IMAJO VELIKANSKE,
A SICER VEČJE KAKOR SO BILE LANSKE.
TUDI ŠTETI DOBRO ZNAJO:
1, 3, 2, 4, 6, 5, 8, 7, 10, 9
TAK JE NJIHOV SVET.

Neža Bricelj, 5. b

VESOLJSKA ZAGONETKA

V vesolju je mnogo galaksij.
Ene so male, druge velike,
nekatero raznolike. Prva je naša,
v drugi morda letijo s škatlo,
v tretji morda govorijo
matematiko. Mogoče se kdaj
daleč zgodi, da nobene galaksije
kar ni in ni. Mogoče vesolje sploh
ni neskončno. Mogoče je vesolje
en planet, okoli katerega mi potujemo.
Tisoč v vesolju je razlogov,
nihče ne ve, kateri je resničen,
zato vse je zagonetka lisičja.

Bruno Seraval, 4. b

LETO VESOLJA

VENERA IN MARSOVEC

Planet Venera in Marsovec se pogovarjata. Venera reče: »Jaz sem lepša od tebe!« »Kaj pa se bahaš?« reče Marsovec. »Imaš ti mogoče tako lepe tipalke?«

»Nimam tipalk, ampak imam lep plašč iz zvezd!«

Kljub temu je bila zelo vesela obiska. Marsovec rad potuje po vesolju in je Veneri obljubil, da jo bo še obiskal.

Eva Tusić, 2. a

MOJ PRIJATELJ MARSOVČEK

Nekega večera, ko sem se odpravljala spat, sem sanjala o vesolju. Sanjala sem, da sem odpotovala na Luno. Ko sem pristala, sem se malo sprehodila po njej, nato pa sem zagledala jamo. Počasi sem vstopila vanjo, nato pa se začudila, saj sem zagledala veliko prelepih kamnov. Enega sem se dotaknila in odprla so se tla pod mano. Zelo sem se prestrašila, nato pa ugotovila, da sploh ni tako strašno, saj sem pristala na mehki postelji.

Zdelo se mi je malo čudno, saj je v bližini nekaj zaropotalo. Ker je bilo na tleh veliko igrač in drugih stvari, sem se ob neki čudni stvari spotaknila in padla.

K meni je prišlo nenavadno bitje, me pozdravilo in vprašalo, kdo sem in od kod prihajam. Odgovorila sem mu na vsa vprašanja, ki mi jih je zastavil. Tudi obratno je bilo. Povedal mi je, da je Marsovček.

Po krajšem spoznavanju me je povabil na marsojuho. To je edina jed, ki jo Marsovci jedo. Nato me je povabil, naj se greva igrat. Celo noč sva se zabavala. Ko pa je bila ura štiri zjutraj, sem sedla v raketo in se odpeljala domov. Vozila sem se dve uri. Ko sem prišla domov, sem se zbudila, ker mi je zvonila budilka. Mama je stopila v sobo, jaz pa sem ji začela pripovedovati svoje sanje.

Na koncu sem dodala, da mi je žal, da sem to sanjala. Mami mi je predlagala, da postanem po poklicu astronautka.

Tadeja Lenarčič, 5. c

VESOLJSKA LADJA

NEKEGA DNE, KO SEM SE ZBUDILA, SEM ZAGLEDALA VESOLJSKO LADJO. KO SEM VSTOPILA VANJO, SEM ZAGLEDALA PETDESET MARSOVCEV. BILI SO ZELENİ, IMELI SO UŠESA IN PETSTO NOG. KER NISO VEDELI, KAKO BI SE PREMİKALI, SO SE KAR KOTALILI. ODPELJALI SO ME NA PLANET, KJER SMO SE LOVILI KAR PO ZRAKU.

Manca Škrbec, 2. a

VESOLJE

Ko gre za vesolje, pomislim na veliko dobre volje. Tam je kopica planetov in galaksij, skozi nebo se širi nekaj kometov, v vesolju polno je norij. Vesolje je tako okolje.

Z zemlje vidimo zvezde, ki na nebu se bleščijo, kot da bi v vesolje poslali molje, da v nebo svetle luknje naredijo.

Planeti so ogromne krogle, a niso trdne, saj drugače, bi na zemljo pasti mogle. Večinoma so iz plinov, v vesolju je tudi luna, ki ima kar nekaj sinov.

Mars je tak planet, da ves v rdeče je odet, Merkur najbližje je do sonca, medtem ko Saturnovemu obroču ni videti konca.

V vesolju so tudi druga bitja, človeškim očem, še niso odkrita. Pravimo jim nezemljani, ki vesoljski so krajani.

Nekaterim vesolje je zabava, nekaterim pravi hec, verjamejo horoskopu, češ, da jim bo napovedana prihodnost prava. Tudi glasba je v vesolju, vanj poslali smo cd-e, ki najditelju pokazal bo, kaj na zemlji je.

Nastja Milošević, 8. a

LETO VESOLJA

MOJ PRIJATELJ MARSOVČEK

Nekega večera, ko sem se odpravila spat, sem sanjala o vesolju. Sanjala sem, da sem odpotovala na luno. Ko sem pristala, sem se malo sprehodila po njej, nato pa zagledala jamo. Počasi sem stopila vanjo in se začudila, saj sem v njej videla polno prelepih kamnov. Ko sem se enega, najlepšega dotaknila, so se odprla tla pod mano. Najprej sem se zelo prestrašila, nato pa ugotovila, da sploh ni tako strašno, saj sem pristala na mehki postelji. Zdelo se mi je malo čudno, ker je v bližini nekaj ropotalo. Ker je bilo na tleh veliko igrač in drugih stvari, sem se ob neki čudni stvari spotaknila in padla. K meni je prišlo nenavadno bitje. Pozdravilo me je in me vprašalo, kdo sem, od kod prihajam in kako mi je ime. Odgovorila sem mu na vsa vprašanja, ki mi jih je zastavil. Tudi obratno je bilo. Rekel je, da je marsovček. Po kratkem spoznavanju me je povabil na marsojuho. To je edina jed, ki jo oni jejo. Ko sva pojedla, me je povabil, da se greva igrat. Celo noč sva se zabavala, ko pa je bila ura štiri zjutraj, sem se usedla v raketo in se odpeljala domov. Peljala sem se dve uri. Ko sem prišla domov, sem se zbudila, ker mi je zvonila budilka. Mami je stopila v sobo in prižgala luč, jaz pa sem ji začela pripovedovati moje sanje. Na koncu sem pa še dodala, da mi je žal, da sem to samo sanjala. Mami je predlagala, da lahko postanem po poklicu astronautka, ko bom odrasla.

Tadeja Lenarčič, 5. c

OBISK S TUJE GALAKSIJE

Bil je četrtek po šoli. Zagledal sem utrinek, ki je s prenetljivo hitrostjo potoval prek belega neba. Mamo sem vprašal, če lahko grem ven. Na igrišču sem videl, da se v gozdu čisto blizu kadi. Odšel sem v gozd in se pognal v oblak dima. Tam sem zagledal nekakšen gromozanski siv svinčnik, ki ima na zadnjem delu veliko luknjo. Odprla so se nekakšna vrata in ven so prilezli trije nezemljani. Bili so visoki, suhljati in imeli so dolge roke. »Kaj se je zgodilo?« sem vprašal. »Ste v redu?« »Seveda,« so odgovorili. »Zaradi preoblikovane genske zasnove smo čisto brez praskice.«

»Živijo, jaz sem Bruno. Kako vam je ime?«

»Meni je ime Marks, on je Ksim in on je Marm.«

»Jaz živim na planetu Zemlja, v Evropi oziroma natančneje v Sloveniji. Tu smo zdaj. Od kod prihajate vi?«

»Iz planeta Karij v Sejvilu. Natančneje v Irizmu.«

»Kje pa je to?«

»Tri galaksije proč, njeno ime je 111000B.«

Poslušal sem jih z velikim zanimanjem.

»Se gremo igrat?« sem vprašal.

»Samo trenutek, da vklopim samocelnik, da se ladja avtomatično popravi.«

Čez približno eno minuto se je vrnil.

»Se gremo skrivalnice?«

»Kako pa se to sploh gre?«

»Pravila so čisto enostavna: eden šteje do dvajset, začne iskati druge, ki se medtem skrijejo. Tistega, ki se ga prvega najde, miži.«

Tako smo se igrali vsaj eno uro. Predstavil sem jim še nekaj drugih iger. Zvečer sem jih vprašal, če bodo šli prespat k meni, pa so rekli, da bodo prespali na vesoljski ladji. Jaz sem šel domov, oni pa so zaprli loputo vesoljske ladje. Doma sem pozdravil mamo, ki me je takoj vprašala, kaj sem počel toliko časa. Jaz sem vedel, da mi ne bo verjela, zato sem samo rekel, da sem spoznal tri nove prijatelje in da sem se z njimi igral. Ko sem povečerjal, sem se šel stuširati, umit zobe in spat. Tako se je moj dan končal.

Bruno Seraval, 4. b

NOVA DOBA – DOBA VODNARJA

Zakaj se nova doba, v katero vstopamo, imenuje Vodnarjeva doba? Kako smo imenovali prejšnje dobe? In kako bomo imenovali prihodnje?

Vodnarjeva doba

Začnimo kar pri dobi, v katero vstopamo, torej pri dobi Vodnarja. Ime je dobila po ozvezdju z imenom Vodnar, ki je eno od dvanajstih ozvezdij tako imenovanega živalskega oz. zodiakalnega kroga. Večina ozvezdij v tem krogu je imenovana po živalih, npr. ozvezdje Ovna, Bika, Raka, Leva, Kozoroga, Rib. Nekatera imena ozvezdij pa niso živalska. In mednje sodi tudi ime ozvezdja Vodnar.

Sedanjo novo dobo imenujemo doba Vodnarja, ker se naš sončni sistem, z njim pa naš planet Zemlja, giblje tako, da je v tem času vse bolj v ravnini z ozvezdjem Vodnarja. V naslednjih približno 2150 let bomo tej dobi rekli Vodnarjeva doba.

Po astrologiji, bo v dobi Vodnarja deloval duh sineteze in sodelovanja.

Pretekle in prihodnje dobe

Tudi pretekle dobe smo imenovali po ozvezdijih in tako bomo imenovali tudi prihodnje. Naš sončni sistem kroži in v 26.000 letih preide skozi položaje 'poravnave' z vsemi dvanajstimi ozvezdji zodiakalnega kroga.

Doba, ki se zdaj izteka, se imenuje doba Rib, ker se je naš sončni sistem nahajal v ravnini z ozvezdjem Rib. Doba, ki bo nasledila Vodnarjevo, pa se bo imenovala doba Kozoroga.

☞ Raziskuj »precesijo zemeljske osi« (v angleščini »precession«).

Prispevek pripravila učiteljica **Mateja Broš**

Na krilih domišljije

KO MOJA SOBA OŽIVI

Ko moja soba oživi, zunaj se že zelo zdani in ko igrače plešejo, se mamica jezi. Obleke po postelji skačejo in žabe medveda oblačijo. Ko jojo okno razbije, ni nasmejan obrazek Nie. Nia blond lase ima, sladoled liževa.

V sobi nekaj počí. Kaj je to? Se sprašuje Nia. Njen papagaj Kaki petardo je prižgal, ohoho, ura se vrti v obe smeri. Torba omaro je zlomila, Niin čaj polila, to je cela 'razmetija', se jezi naša Nia. Kitara igra na ves glas, kuža Niin pa divja!

Martin Ferle, 4. PŠH

Ko sem prišla v sobo, se je cela tresla. Omare so skakale, miza je plesala, radio je pel, obleke so letele, igrače so skakale. Ko sem videla, da se cela soba premika, skače, poje, leti, sem še jaz začela peti, skakati in plesati. Ko je prišla mami, je rekla, zakaj plešeš, poješ, skačeš? Rekla sem ji, ko sem prišla v sobo, se je cela tresla. Ko je mami to slišala, je tudi ona zapela, skakala.

Anja Žnidaršič, 4. PŠH

Ko moja soba oživi,
postane cel direndaj.
Ko rože prižgejo radio,
vso pohištvo oživi ...
Potem se žurka začne,
skačejo, plešejo, pojejo ...
Iz sobe pa se čuje
cool, dance, dance, ...
Jaz sem zelo dobro poslušala
in čula sem muziko,
šla sem k njim
in smo 'oddensali'.

Tina Seljak, 4. PŠH

Ko jaz v šolo grem, je v sobi direndaj. Postelja smeti v zrak meče, omara pa čez stole skače. Radio nabija glasbo, barvica pleše s flomastrom in predali skačejo do stropa in še malo čez. Flavta skočila je s stojala, zdaj pa pleše moj hip hop. Puščica bo okrog skakala, to povedala je na uho. Vse igrače in čudesa hodile bodo vsepovsod. Ko pa pridem jaz domov, se vse lepo pospravi.

Urša Horvat, 4. PŠH

Ko sem šel na izlet in prišel nazaj, sem najprej zagledal kaj se dogaja v moji sobi. Mize so skakale, luči so letele, svinčniki so plesali, radiatorji so peli. Eden od radiatorjev je tako glasno pel, da je moja babica oglušela. Omara je skoraj poteptala mojega brata. Obleke so se obešale na strop kot Tarzan. Šolski zvezki so se odpirali sami od sebe, torba se je pretepala z nahrbtnikom. Ena od letelih luči je prevrnila vse vaze na mizi. Bila bi prava polomija, če bi mami in oči to videla. Mami in oči sta se ravno peljala iz mesta. Razmišljala sta, če je vse v redu s sinom Aljažem. »Aljaž vedno kaj ušpiči, ko naju ni doma,« je rekla mama. »Ja, to je res,« je rekel oče. Ko sta se pripeljala, ju je Aljaž slišal. Hitro je rekel bilabu in soba se je pospravila. Oče in mama sta bila zadovoljna.

Aljaž Čad, 4. PŠH

Kaj se zgodi, ko moja soba oživi?

Omara pleše tango,
stol se dela, da je skala
in obrnjen na tleh leži.
To res prava je zmešnjava,
v moji mali sobici.

V moji sobi je zmešnjava,
komu pa zato je mar?
To kot kino je predstava,
tiger pleše čačača, kamela pa po tleh mi hodi
in se dela, da je to Sahara.
To res prava je zmešnjava,
v moji mali sobici!

Nia Gombač, 4. PŠH

Ko moja soba oživi, kar naprej omara prdi in vse igrače znajo kuhati. Nikoli ni miru, za posteljo prahu ni več in vse je podivjano. Manjkam samo še jaz. Zmeraj zabava je in vrata so divja, zato da zabavno bi bilo. Nikoli ni miru, a ne vem zakaj. Lego kocke divje so, o moj dom, le zakaj. Le zakaj moja soba oživi, zato miru nikoli več ni.

Ko moja soba oživi, vse je noro. Še copati teka jo po stropu. Slike se prevračajo, nikoli več niso stale na stenah, a vseeno je bilo lepo.

Robert Jutreša, 4. PŠH

Na krilih domišljije

KO MOJA SOBA OŽIVI

Ko sem prišel v sobo, se je soba igrala. Omare so plesale in skakale, postelja je skakala gor in dol, plišaste živali so imele tako glasno zabavo, da se je vse treslo. In potem so plesali še svinčniki, barvice in flomastri. Okna so spuščala v sobo strašen mrz. In ko že misliš, da si slišal vse, se radio nabije na ves glas! Ko hočeš vstopiti, vrata butnejo te v nos. Ko poskusiš znova, temna rjuha skoči nate in padeš. Ko imel si tega dovolj, si jih pustil, da imajo žur brez tebe. Tako zabavali so se do konca dni.

Matic Hočevar, 4. PŠH

Ko moja soba oživi, je cel direndaj. Miza skače, radio je nor na glasbo, računalnik pa raje igrice igra, okno se zapira in odpira, še cel prepil po sobi je. Gledam, gledam tole sobo, nekam čudna se mi zdi. Ko pa pridem drugič noter, pa omara igrač ne mara. Ura kazalce v levo stran premika, ura zdaj ne vem, koliko je. Kdo pospravil bo to sobo? Soba je vedno hujša, zdaj obleka iz omare skače, luč pa sveti in ugaša.

Jaka Hočevar, 4. PŠH

Ko moja soba oživi, miza kar hodi po sobi, računalnik skače po njej. Stoli plešejo po postelji. Kitare brenkajo na mizi. Vse se meša in meša. Postelja, miza, televizor in celo police se zabijajo v steno, a, ko stena zavpije, jih odnese k živi omari, ki pozna dobre vice. Ko se okno odpre, vse ven zleti. Stene in vrata ostanejo, ker oni zmeraj spijo, zato je vsega konec.

Nejc Babnik, 4. PŠH

Ko moja soba oživi, je prava zmešnjava, postelja skače, stol se vrti, igrače oživijo, predali se odpirajo in zapirajo.

V moji sobi je zmešnjava, ko vse oživi.

Barbika pleše rock'n'roll, Batman se Spidermana igra, gepard oživi in se naredi zmešnjava.

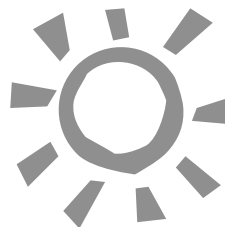
Ajla Jašarević, 4. PŠH

Ko moja soba oživi, postane cel cirkus, žoga skače, stol pleše z omaro, okno se odpira in zapira.

Ko pridem jaz domov, postane cel rom pom pom in ta hip se vse lepo pospravi.

Ko pridem jaz v sobo, vidim, da je vse na svojem mestu. Ko zaspim, postane spet cel cirkus, zdaj pa res, lahko noč.

Tjaša Ajdovec, 4. PŠH

VOLKULJA IN OREL

Dan v džungli se je začel normalno, kar naenkrat pa počni. Strela je zadela drevo in začelo je goret. Ogenj se je hitro širil. Vse živali so hitele na drugo stran reke.

Volkulja je bila v strahu, saj jo je skrbelo za svojega mladiča. Sama bi lahko preskočila visoko reko. Ozirala se je naokoli in zagledala orla, kako je svoje mlade

prenesel na drugo stran. Z njim se je dogovorila, da bi ji odnesel mladička. Strinjal se je z njo, če ne bo nikoli več pojedla nobenega orla.

Ko pa je prišel na drugo stran z njenim mladičkom, je zagledal, kako je volkulja pojedla mladega orla. Jezno jo je vprašal: »Zakaj si ga pojedla?«

Volkulja pa mu odgovori: »Volk dlako menja, čudi pa ne.«

Nuša Hrovat-Škarja, 7. b

Na krilih domišljije

VEČERNI STRAH

Nekega dne sem dobila dolgo, veliko, debelo in pisano kačo. Kot skoraj vsak otrok sem tudi jaz spoznala strah. Začelo se je takole.

Ves dan sem se igrala z novo kačo. Povsod sem jo nesla s sabo, še pri kosilu je sedela v mojem naročju. Ko pa je prišla noč, sem morala spat. Ampak to ni bilo tako preprosto. Najprej sem se pokrila, mami mi je zaželela lahko noč, potem pa sem na stolu zagledala svojo veliko, dolgo, debelo, pisano kačo. Takrat me je spreletel srh. Kaj pa če bo kača oživila? Le kaj bom naredila, če me ugrizne? Ravno takrat je s ceste na kačo posvetila svetloba. Videla sem jo, da ima odprta velikanska usta in da me gleda. Mislila sem si, da se bo zdaj, zdaj priplazila k meni in me ugriznila, jaz pa bom umrla. Hitro sem poskušala uresničiti svoje tri recepte. Močno sem objela svojega zajčka in se stisnila k steni. Nisem mogla pomisliti na kaj lepega. Še vedno sem imela v mislih velikansko kačo. V mislih se mi je približevala in bala sem se, da me bo vsak čas ugriznila. Potem sem zakričala: »Neeeeee!« Skoraj bi mi kaj naredila, pa se je prestrašila. Vseeno sem stekla po hodniku in po stopnicah do mamine sobe. Povedala sem ji vse od začetka do konca. Potem sva skupaj odšli do moje sobe. Mama je kačo odnesla v svojo sobo in mi zaželela lahko noč. Ker kače ni bilo več, sem lahko zaspala.

Danes se kače ne bojim, pa če me še tako grozno gleda. Seveda se najde še kaj, česar me je strah. Zato še vedno spim z zajčkom.

Neža Bricelj, 5. b

PALČEK GNOM

Nekoč za devetimi gorami, za devetimi vodami, za devetimi travniki, za devetimi ribniki in za devetimi stolpniciami je živel pošast po imenu Palček Gnom. V bistvu Gnom sploh ni bil pošast, ampak palček, a so ga vsi imeli za pošast, ker je bil grd. Grd pa je bil zato, ker ga je hudobna lisička začarala v grdobo. Gnom je bil prijazen, čeprav so ga vsi imeli za hudobnega, ker je kar naprej čepel doma in nikogar ni spustil v hišo, niti starih prijateljev, ki so se skregali in se hočejo pobotati z njim.

No, kot ste izvedeli, ta palček je imel prijatelje, a so bili skregani. Palček Gnom je videl skozi okno, kako se otroci igrajo. Sicer je bil tudi on otrok, ampak zapuščen. Starši so ga zapustili, ko je imel eno leto, zato se jih skoraj ne spomni več. Odločil se je, da se gre tudi on igrat. Ko je stopil iz hiše, so vsi zbežali, razen sonca. Sonce je včasih tudi zbežalo, takoj ko je palček z enim očesom pogledal skozi okno, ampak tokrat pa ni. Hotelo se je spoprijateljiti z Gnomom. Palček pa se ni

zmenil zanj. Sprehajal se je po gozdu. Zagledal je dva človeka, ki sta nabirala gobe in kostanje. Bal se je, da mu bodo zrušili ali vzeli hišo, zato se je odločil, da gre iskat drugo, vendar strupeno gobo, ki je ljudje ne bi niti povohali niti prijeli. Gnom je namreč živel v gobi, ki si jo je naredil za svojo hišico. Po poti je zagledal lepo hudobno lisičko, ki ga je začarala v grdobo. Odločil se je, da ji bo sledil, in si zraven mislil: Če ji sledim, mogoče dobim protistrup tej grdobi in mogoče postanem spet lep kakor takrat, ko sem imel eno leto. In ji je sledil. Prišel je do koče, ki je bila seveda njena. Lisička je šla stran, nekam globoko v gozd. Palček se je odločil, da bo splezal skozi okno v njeno stanovanje. Zagledal je vrata in na njih napis: POSEBNA SOBA. Iskal je ključ in ga našel v zamrzovalniku, ampak ključ ni bil zmrznjen, zato je z lahkoto odprl sobo. Našel je stekleničko, na njej je bil napis: PROTISTRUP GRDOBI. To je popil in postal zopet lep, tako lep, da so se vse punce zaljubile vanj, tudi poročene. Ubil je lisico, da ne bi komu več tako škodila, kakor je njemu, ter poiskal mamo in očeta. Našel ju je v mestu. Šli so v gozd, si poiskali strupeno gobo oziroma hišo in srečno živeli do konca svojih dni.

Še nekaj, palček se je poročil, imel dvajset otrok in njegova žena je bila Sončica, ki je želela biti njegova žena tudi takrat, ko je bil grd. In tako so živeli, živeli, živeli srečno do konca svojih dni.

Alenka Masten, 6. a

STRAH

Strah. Tako velika, tako obširna tema ... Skoraj prevelika, da bi se o njej dalo pisati. In prav tako, kot strahu ne moreš ujeti in ga zapreti med trdne platnice, tako ga tudi ne moreš določiti. Ne moreš določiti strahu kot majhen ali velik strah. Ne moreš določiti, ali imaš za ta strah kakšen vzrok ali pa se samo bojiš. Kajti čisto vsaka oseba ima svoj strah in ga občuti na svoj način. In vsak zase meni, da je njegov strah največji. Ker ima vsaka oseba svoj strah in ker je tako cel svet poln strahu, je ravno zaradi strahu poln iluzije, pretvarjanj.

Ker strah deluje kot nekakšna kletka, nekakšen oklep, ki nam ne dovoli Dihati in Živeti. In ravno zato vsak človek okoli svojega pravega središča zgradi neprebojen zid, za katerega meni, da ga ščiti. Ta zid je trden, mogočen in brez vrat (mogoče je v njem drobna lina skozi katero strah uhaja ven). Za tem obzidjem se skriva središče. Središče, ki ga nihče ne pozna. Niti mi sami ne.

Ne dovolimo si vstopa vanj, ker nas je strah tistega, kar bomo tam spoznali. Tiste ranljivosti, ki je v vsakem izmed nas. Tiste ranljivosti, ki je tam od nekdaj in bo vedno tam. In skupaj s to ranljivostjo tam prebiva tudi

Na krilih domišljije

strah. Tisti strah, ki je v nas vseh. Strah pred temo brez svetlobe, strah pred boleznijo in bolečino, strah pred samoto in smrtjo. In nazadnje je tam tudi strah, ki se ga ne zavedamo. Strah pred življenjem. Ja, pred življenjem. Mogoče se sliši absurdno, toda tako pač je.

V to središče ne dovolimo nikomur, ker nas je strah.

Ta večni strah, ki nam preprečuje biti to, kar smo v resnici. Strah, ki zaradi svoje lastne obrambe postavi vse tiste trdne zidove (in naredi iluzije), za katerimi se skriva.

Vsaka oseba si želi svobode. Tiste prave, divje, resnične in neukrotljive svobode, ki je v nas samih že od začetka. Nastala je skupaj s strahom in skupaj z življenjem. Toda ves ta strah jo je prekril tako na gosto, kot cestni prah prekrije belino novozapadlega snega. In redki so ljudje, ki so znali poiskati svobodo in jo spustiti ven. Ven iz sebe. Oh, ti ljudje nikakor niso pozabili strahu. Še vedno se bojijo. Tudi najmanjših in povsem trapastih stvari. Toda strahu so nehali posvečati toliko pozornosti in energije in ju raje usmerili v življenje, v trenutek.

Arijana Gajić, 7. r

PRIZORI IZ ŽIVLJENJA STVARI

Nekega dne so se v hiši neke petčlanske družine zbrali vsi čevlji in se pričeli pogovarjati. Pogovarjali so se, dokler ni prišel Grizlek. To je bil plišasti mladi pes, ki je vse, kar je mogel, zgrizel. Čevlji so se prestrašeno razbežali. Grizlek je naredil že veliko škode. Razen poškodovanega pohištva so bili poškodovani tudi predmeti in med njimi tudi čevlji.

Gospodična Visokopetnik je imela odlomljeno peto, gospod Natičnik je bil ves nagrizen in slinast, gospa Škorenj je bila brez prstnega, babica Cokel je imela samo še podplat in tako bi lahko še dolgo naštevati.

Kužek Grizlek je bil razigran in tudi osamljen. Zaradi njegovega uničevanja ga niso imeli preveč radi. Drugače pa so se imeli čevlji lepo. Nekega dne so šli na izlet v kuhinjo. Tam so bili še gospod Krožnik, gospodična Skodelnik in Žlička Lepotička. Vsi skupaj so imeli lep in prijeten popoldanski pogovor, dokler ni prišel Grizlek in kot ponavadi ponesreči vse polomil. Žlička Lepotička se je jezila nanj, ker je bila vsa premočena. Gospod Krožnik je padel v vročo pečico in gospodična Skodelnik je izgubila pol ročaja. Ponovno so bili vsi jezni na Grizleka.

Nekega dne, ko so šli čevlji obiskat prijatelje v kuhinjo, se je zgodila nesreča. A tokrat ni bil kriv Grizlek.

Gospodična Skodelnik je hotela iti po sladkor na najvišjo omaro v kuhinji in je seveda šla. Toda pri vzpenjanju ji je spodrsnilo in začela je padati navzdol. Gospa Škorenj jo je hotel ujeti, a je tudi njej spodrsnilo in obe sta padali proti trdim tlem, kjer se je pojavil naenkrat kužek Grizlek in ju ujel. Tisti dan je bil Grizlek rešitelj. Od takrat so ga imeli radi in tudi on ni več povzročal škode. Vsi so bili prijatelji.

PREPIRI NA CESTI

Nekoč so živeli cesta, semafor in znak. Znak se je pogovarjal s semaforjem. Znak je semaforju povedal, da sovraži cesto, ker mu cesta vedno nagaja, semafor pa njej. Kaj naj stori, da mu cesta ne bo več nagajala. Povedal mu je, kako naj začne. Začne naj tako, da se ne pogovarja z njo. Če to ne bo delovalo, naj je ne posluša. Če še to ne bo pomagalo, naj pride do njega.

»Jaz bom šel do nje in ji dal rdečo luč. Tako po njej ne bodo več vozili avtomobili in bo žalostna. In ti ne bo več nagajala.« je dejal semafor.

Znak se je odpravil po cesti. Ko je prišel do nje, se ni pogovarjal z njo. To ni delovalo. Nato je poskusil z drugačnim načinom. In tudi ta način ni deloval. Znak se je odpravil po semafor. Ko je cesta videla semafor, se je začela tresti. Zgodilo se je tako, kot sta znak in semafor predvidevala. Tako cesta ni več nagajala znaku. In semafor je prišel živeti k znaku. Na koncu je cesta postala žalostna in semaforju povedala, da ni več cesta, ker po njej ne vozijo več avtomobili. Semafor je povedal, kar mu je cesta povedala. Znak je razmišljal in razmišljal in se nečesa domislil. Domislil se je, da bi se morali cesti opravičiti. Cesta znaku in znak cesti. Ko so se opravičili, so postali dobri prijatelji in vsi so bili srečni.

Matjaž Anžič, 5. c

ŽIVAL IZ MRAKA

Zdaj me Mračna žival ne napade več. Zdaj sva že prijatelja. Povedal vam bom, kako se je to zgodilo. Da sva postala prijatelja, namreč.

Nekega dne je šla mama na službeno potovanje v Pariz, zato sva z očetom ostala sama doma. Dan je razen kosila potekal normalno. Ker oče ni znal kuhati, sva šla v bližnjo restavracijo. Čeprav je bila hrana dobra, mi je bila mamina bolj všeč. Mamico sem zelo pogrešal že čez dan in grozno me je bilo strah večera. Toda, ta je hočeš nočeš tudi prišel. Ob istem času kot ponavadi sem šel v posteljo. Ta večer mi mamica ni mogla dati poljubčka in ugasniti luči. Tudi vrata so bila zaprta. Oči pa mi ni dovolil k njemu v posteljo, ker je še pozno v noč delal na računalniku. Tako sem ostal sam z Mračno živaljo. Nikogar nisem slišal govoriti. Slišal sem le svoje srce, ki

Na krilih domišljije

mi je tako močno bilo, da sem imel občutek, da ga lahko sliši celo oči v dnevno sobo. A kmalu se je zgodilo. Izpod postelje se je prikradla grda, temna in grozna žival. Hotel sem se pokriti do oči in čez, a bil sem prepozen, že je bila nad mano, ko ...

Ne vem kaj se je zgodilo, namreč zaspal sem. Sprva sem imel lepe in mirne sanje. Sanjal sem o prikupnih zajčkah na travniku in vse se je odvijalo lepo, dokler se niso sladke in lepe sanje spremenile v nočno moro. Na travnik je prišla moja Mračna žival in dan se je spremenil v temačno in grozno noč. Žival je začela požirati zajčke enega za drugim. Tisti, ki so preživeli, so se plašno razbežali po travniku in se poskrili. Ostal sem sam z Mračno živaljo. Plašno sem jo gledal in bilo me je tako strah, da se še premakniti nisem mogel. Nekaj časa je bila smrtna tišina. Slišalo se je le moje prestrašeno srce, ki je glasno bilo. Potem je pošast kar naenkrat planila name. Odskočil sem in stekel hitro, kolikor sem mogel. Pri tem sem se spotaknil ob nek hlod in si zvil gleženj, zato nisem mogel teči naprej. Žival me je zgrabila in me že žvečila, ko sem začel kričati na vse grlo. Na srečo sem se zbudil. Ura je bila že okoli polnoči in zdaj sem se še bolj bal Mračne živali. Povrhu vsega sem nujno moral na stranišče. Res nisem vedel, kaj naj storim. Nazadnje nisem imel izbire, moral sem premagati strah in iti na stranišče. Previdno sem izpod odeje pokukal po sobi. V kotu pri omari sem videl smrčati Mračno žival. Ravno sem se tiho plazil mimo nje proti stranišču, ko se je zbudila in začela teči za menoj. Tekel sem, kot da bi šlo za življenje, in občutek sem imel, da gre zares. Na hodniku malo pred kopalnico sem se spotaknil (ne vem ob kaj) in padel. Zaradi teme nisem nič videl. Ko sem se hotel pobrati, nisem mogel vstati, močno me je bolel gleženj in najverjetneje sem si ga ob padcu zvil. Žival je prišla do mene, a me ni napadla. Začudeno in hkrati prestrašeno sem strmel v žival. Mislim, da mi je celo hotela pomagati, a je prišel oči in prižgal luč. Takrat je žival izginila kdo ve kam (najbrž v mojo sobo).

Oči je slišal hrup in prišel pogledat, kaj se dogaja. Povedal sem mu, kaj se je zgodilo, in ko me je hotel pobrati, sem ob pomoči komaj vstal. Pomagal mi je na stranišče, potem pa mi je le dovolil, da sem spal pri njem. Še prej mi je povil nogo in rekel, da me bo zjutraj peljal k zdravniku. In tako je tudi bilo. Zdravnik je po pregledu povedal, da imam gleženj res zvit.

Zvečer je bila mamica spet doma. Dala mi je poljubček in vse je bilo normalno, razen tega, da se Mračne živali nisem več bal. To noč sva se celo pogovarjala in postala dobra prijateljca. Zdaj se Mračne živali nikoli več ne bojim. Podnevi se skriva v škatli, ki sem jo izdelal prav zanjo, ponoči pa se pogovarja z mano, dokler ne zaspim.

POGUMEN PASTIRČEK

Za sedmimi gorami in sedmimi vodami je živila mati s hčerko, ki je bila hudobna. Na drugi strani reke pa je živel oče s sinom, ki je bil po poklicu pastir.

Nekega dne je pastirjev oče umrl. Ko je to izvedela hudobna hčerka, se je hotela poročiti s pastirčkom, on pa tega ni hotel, zato je šel po svetu.

Ko se je znočilo, je prispel v vas in spraševal po prenočišču, a so ga vsi zavrnil. Potem je prišel do gradu, za katerega so krožile govorice, da v njem straši. V gradu so ležale kosti. Šel je spat. Ponoči je prišel velikan z lova. Videl je, da na njegovi postelji leži pastir, razrazil se je in butnil po postelji. Pastirčka je odneslo v zrak, zbudil se je, zagledal je velikana in zbežal iz gradu. Doma mu je ponovno težila hudobna sosedova hčerka, naj se vzameta, on pa tega ni hotel. Kmalu mu je bilo dovolj in ji je rekel:

»Nehaj mi težiti, ker nimam časa zate.«

Zato ga je hudobna hčerka ubila.

Nekega dne je lezla mimo hiše bela kača in zavohala mrtvega človeka. Približala se mu je in mu dala čarobni napoj in čarobni prstan, ki uresniči vsako željo. Ko je pastir oživel, je zagledal belo kačo in se je ustrašil. Ko se je zavedel, da ga je smrti rešila kača, se ji je zahvalil in jo vprašal, kako ji lahko poplača. Ona pa mu je odgovorila, da samo tako, da ubije velikana, ki ga je videl v začaranem gradu. Dala mu je oklep, čelado in orožje, potem pa izginila. Drugo jutro, ko se je pastir zbudil, je odšel na pot za velikanom. Med potjo se je spomnil, da mu je bela kača dala prstan, ki uresniči vse želje. Ko je prišel do gradu, si je rekel:

»Velikan, če si še tako velik, premagal te bom.«

Zvečer se je velikan vrnil in pastir ga je izzval na dvojbo. Velikan je vzel sekiro, pastir pa ščit. Tako sta se bojevala noč in dan, nakar se je pastir vprašal:

»Kako naj ga premagam, če je on večji? Že vem! Zaželel si bom, da postanem tako velik kot velikan.«

In res. Postal je velikan. Enkrat je zamahnil in hudobni velikan se je spremenil v sončni prah. Pastir je ves vesel skakal in se manjšal, da je postal človeške velikosti. Medtem se je grad spremenil v zlato hišo. Bela kača se je spremenila v princeso, ker jo je rešil velikanova uroka. Pastir in princesa sta se zaljubila, se poročila ter dobila tri otroke.

Živila sta srečno do konca svojih dni. Morebiti še živijo njuni otroci, če že niso umrli.

Marcel Rakovnik, 5. b

Prišla je pomlad

PO DOLGI ZIMI SMO DOČAKALI GREGORJEVO IN VALENTINOVO. UČENCI SO PISALI PISMA IN SE NASMIHALI SIMPATIJAM.

PTICE

Živela sta dva ptička, ki sta se ljubila in otroka sta dobila. Postali so družina, visoko so leteli in radi se imeli. Na valentino je bil poseben dan, ker sta praznovala obletnico poroke. Dogovorila sta se, da bosta se preselila in gnezdo si uredila. Vanj bosta nove mladičke položila in večno se ljubila.

Manca Škrbec, 2. a

PTIČEK IN PTIČICA SE ŽENITA

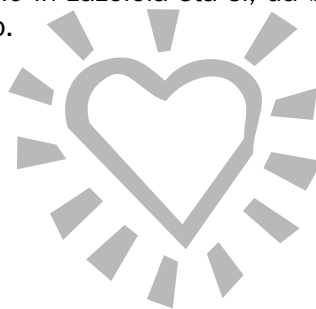
Ptiček in ptičica sta živela na drevesu ob robu gozda. Močno sta si želela imeti otročička. Nekega dne je iz jajca v gnezdu pokukal mali ptiček. Imenovali sta ga Pikec. Bila sta zelo vesela in z njima so se veselile tudi druge ptice iz gozda. Ptiček Pikec je rasel in rasel. Nekega dne je bil že tako velik, da je lahko odšel od doma. Postavil si je svoje gnezdo, potem pa je staršem rekel, da gre v širni svet iskat svojo ljubezen. Našel jo je na sončni gozdni jasi v sosednjem gozdu. Kar zardel je, ko jo je zagledal. Ime ji je bilo Pikica. Tudi njej je bil všeč Pikec. Odločila sta se, da se bosta poročila. Odletela sta k njegovim staršem in jim sporočila veselo novico. Naslednji dan so pripravili poroko, na kateri je bilo veliko svatov. Veselje je trajalo še tri dni in tri noči. V naslednjih letih sta dobila sedem malih ptičkov. Vsi skupaj so živeli srečno do konca svojih dni.

Lana Tomić, 2. a

VALENTINOVO

Živela sta dva ptička, ki zelo sta se ljubila. Ko pomlad v deželo je prišla, so drevesa ozelene-la, cvetlice so se prebudile in v zraku je bilo čutiti ljubezen. Pikica in Pikec sta sedela v objemu in opazovala lepote okoli sebe. Pri srcu jima je bilo toplo in zaželela sta si, da bi tako ostalo za vedno.

Eva Tusić, 2. a

PTIČJE VALENTINOVO

KO JE VALENTIOVO, SI PTIČKI POIŠČEJO PAR. KOS SI POIŠČE KOSOVKO, VRABEC SI POIŠČE VRABČEVKO, GOLOB SI POIŠČE GOLOBICO. SAMČKI SE USEDEJO NA VEJO, VESELO ŽVRGOLIJO IN TAKO KLIČEJO SAMICE. SAMIČKE JIH SLIŠIJO. IZBEREJO TISTEGA, KI NAJLEPŠE POJE. POTEM SE POROČIJO, MALO KASNEJE DOBIJO OTROKE. ŽIVIJO SKUPAJ DO TAKRAT, KO PRIDE NOVO VALENTINOVO.

Polona Smrekar, 2. b

ZIMO JE PREGNAL PUST VESELIH UST

PUST

Pust je pust, nikoli ne bo pust. Zato, ker brez pusta nikoli ne bo hrusta. Pust bo to leto dolgočasen in počasen. Kurenti bili so veseli in so besneli.

Dejan Jovič, 4. a

PUST

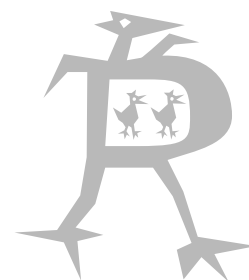
Veseli pust gre na dopust, s seboj vzel bo zimo kisljih ust. Maškarade vse vesele so pust rade res imele. Ker so krofe debele imele, so še same postale debele. So klovni glavno vlogo imeli in gledalci vsi bili so veseli. Zdaj v kostume gremo vsi, da bomo veseli bili.

Luka Dedić, 4. a

PUSTNE ŠEME

Kurenti hitijo, z zvonci zvonijo in otroke strašijo. Kurenti zimo odganjajo milo. So dolge jezike imeli in težke kožuhe na sebi nosili. Pisane oči in trakove iz glave so imeli.

Andraž Adlešič, 4. b

Prišla je pomlad

ZIMO JE PREGNAL PUST VESELIH UST

PUST

Otrokom nam je najboljši praznik pust, ker se preoblečemo v maškare. Anka je bila čarovnica, Simona mačka in tako naprej. Potrkali smo na sosednja vrata. Gospod nam je odprl in podaril vsakemu po tri bonbone, dve liziki in en evro. Na poti smo srečali kurente, ki so odganjali zimo. Šli smo naprej. Ko smo prišli domov, smo pojedli sladkarije.

Katarina Ilić, 4. a

PUST

PRIŠEL JE PUST,
PUST KRIVIH UST.
ČEZ POLJE DRVI
IN ZIMO PODI.
PRIŠLA BO POMLAD,
KI JO IMAMO RADI VSI.

Lana Tomić, 2. a

PUST

Pust krivih ust,
polnih ust,
umazanih ust z
marmelado in čokolado.
Pust je pust
lačnih ust.

Maškarade do vrat
so priskakljale,
se obrnile in zavpile:
ALI IMATE KAJ
ZA PUSTA HRUSTA?!

Anita Tara, 4. a

... POTEM JE PRIŠLA POMLAD

LETNI ČASI

NAJPREJ NASTOPI POMLAD,
KI VSAK JO VIDI RAD.
ZVONČKI CINGLJAJO
IN METULJČKI OKROG NJIH
SE IGRAJO.

POTEM PRIDE VROČE POLETJE,
KI KRASI GA LEPO CVETJE.
TAKRAT NA MORJE ODRINEMO,
KOVČKE VESELO PRIMEMO,
GREMO TABORIT ALI V HOTEL,
ČE NA POTI SMO, PA V MOTEL.

KMALU ZATEM PRIDE JESEN.
LISTJE ODPADA, ZAČNE SE LISTNATA PARADA.

NA KONCU PRIDE PA ŠE ZIMA,
SNEG POVSOD SE LIMA.
NOVO LETO BO PRIŠLO
IN VSE OD ZAČETKA BO SPET ŠLO!
Neža Bricelj, 5. b

POMLAD

Tralala, tralala, tralalala,
pomlad preljuba,
moja si, draga pomlad.
Moja, moja pomlad.
Mama, očka, kdaj pride pomlad?

Cincin, cincin, cincin, cincin,
zvonček, trobentica, teloh in vijolica,
naj vam čebelica okrog brenči.
Pomlad je prišla,
JUHU!

Kaja Matjaž, 2. b

ZVONČEK

ZVONČEK JE VSTAL IN Z BELO GLAVO POCINGLJAL.
CVETLICE ALI BOSTE VSTALE
IN Z MANO SE IGRALE?
POMLAD V DEŽELO JE PRIŠLA,
VESELJA, SONCA NAM PRINESLA.
CIN, CIN, CIN, CIN
NARAVO BUDIM.
Manca Škrbec, 2. a

POMLAD

Pomlad prihaja,
zima odhaja.
Zdaj se smejimo,
v bazenu se dobimo.

Zima odhaja,
pomlad prihaja.
Zdaj se smejimo,
jutri se lovimo.
**Luka Dedić in
Dejan Jović, 4. a**

Materinski dan

IN ŠE PRAV POSEBEN DAN: MATERINSKI DAN

MOJA MAMI

Moja mami je Slavica. Ko potrebujem pomoč, mi pomaga pri domači nalogi. Mamico imam zelo rada.

Manca Maša Sladič, 2. b

Moja mami je najboljša na celem svetu. Zelo je prijazna do mene. Zadnjič, ko sem bila bolna, mi je naredila vse, kar sem si zaželela. Moja mami je zelo prijazna, ker mi pomaga tudi pri šolskem delu. Ko sem žalostna, me potolaži. Ko je bolna ona, ji jaz naredim, kar si želi. Naredila sem ji čaj, prinesla vodo, če jo je potrebovala in še kaj. Včasih kakšno ušpičim. Ko sva v trgovini, ji vedno rečem, če mi kupi sirovo štručko.

Lana Tomić, 2. a

Moji mami je ime Barbara. Rada jo imam zato, ker me vedno potolaži, ko mi je hudo. Dela dobre jedi. Kadar me hoče razveseliti, mi naredi mojo najljubšo jed. To je goveja juha. Ko pride domov, me takoj objame. Brez moje mami bi mi bilo hudo.

Eva Tusič, 2. a

Moji mami je ime Janja. Ko sem bila v bolnici, je mami vsak dan prišla k meni. Ko sem včeraj padla z rolarji, mi je mami očistila rano. To je naredila tako, da me ni nič bolelo. V trgovini mi kupi vitargin za zdravje in vsakič, ko grem spat, mi da poljub za lahko noč.

Manca Škrbec, 2. a

MOJA MAMI

Mami diši kot rožmarin,
ko se zasmeji,
se kot roža razcveti.
Rada me ima
od obzorja do neba,
zmeraj je vesela
in včasih se rada je pošalila.
Še vedno šala jo zabava,
zato se rada šaliva.
Brez mami bi bil
kot kruh plesniv.
A na srečo mamica je tu,
zato vse srečno bo.

Bruno Seraval, 4. b

MAMA JE ENA SAMA

Moja mama svetlolaska,
moja mamam rumenolaska.
Moja mama zelenooka,
moja mama lepooka.
Moja mama rdečeustna,
moja mama ima smejoča usta.
Moja mama lepa je,
moja mama najlepša je.
Moja mama rada se sprehaja
ter presenečenja od otrok komaj dohaja.
Anita Tara, 4. a

SONCE SIJE,
TRAVA ZELENi,
MAMI ZELO DIŠI.
Jan Kuzma, 2. a

Pesniški kotiček

ŽIVLJENJE STVARI NA CESTI

Živela sta žvečilni gumi po imenu Žvečilko in kamen po imenu Kamenko, ki sta bila velika prijatelja in sta se veliko pogovarjala o najrazličnejših stvareh. Nekega dne si je Žvečilko zaželel iti v Združene države Amerike, ampak Kamenko se je raje sončil na cestah v Ljubljani. Med vsakdanjim pogovorom sta se sprla. Žvečilko je gledal v tla, Kamenko pa v nebo. Čez nekaj mesecev je avto povozil Žvečilka in ta se je prilepil na avtomobilsko gumo. Kamenko ni mogel brez najboljšega prijatelja in je skočil za njim ter se prilepil nanj. Tako sta se prilepljena peljala in se začela pogovarjati, kako je kdo nastal. Žvečilko je povedal, da se je rodil materi Čigumiki, ki je bila poročena z očetom Čigumigutom. Selili so se iz kraja v kraj in ko so zagledali Ljubljansko cesto, so ostali tam. Nato je še Kamenko povedal svojo zgodbo. Njegova mati je bila Kamnica, oče pa Kamnik. Kamenku je bilo zelo dolgčas, ker sta bila oče in mati zelo zaposlena, zato je zapustil dom in se preselil na Ljubljansko cesto, kjer je spoznal najboljšega prijatelja Žvečilka. Čez čas sta zagledala letališče. Vkrcala sta se na letalo za v ZDA in se peljala. Za kosilo sta si naročila gumijasti pomfri, Kamenko pa skalnato pečenko. Ko sta se najedla, sta igrala PS2 – igro Gumijasti supermen. Čez nekaj časa sta pristala, najela hiško za teden dni in zaspala. V ponedeljek sta si ogledala New York, v torek Miami, v sredo Las Vegas, v četrtek Oklohomo City, v petek Bafalo, v soboto Columbio in v nedeljo Boston, kjer sedaj srečno živita.

Miha Žabjek, 5. c

NOJ Z GLAVO OBTIČAL V PESKU

V afriški savani so živeli noji, zebre, levi in še vse ostale afriške živali. Ampak en noj je bil prav drugačen. Zmeraj je delal stvari po svoje, zato je večkrat zabredel v težave.

Nekega toplega afriškega dne, ko so si noji iskali dobro zavetje, je noj Pufi spet zabredel v težave. Namesto da bi sledil skupini in ji pomagal, je pri iskanju šel po svoje. Veselo je skakljal po savani in se naenkrat znašel v vodi. Toda ta voda ni bila navadna in ni bila užitna, ta voda je bila morje. Veliko, širno in slano morje. To Pufiju ni ugajalo, zato je hitro odčofotal iz vode. Sonce mu je hitro posušilo perje in šel je naprej.

Ko je tako taval še nekaj ur, je postal že precej žejen in lačen, zato je sklenil, da se vrne k prijateljem. Iskal jih je že zelo dolgo in kar naenkrat se je znočilo. Bil je že zelo utrujen, zato si je našel prostor za prenočitev. Zjutraj ni pomislil na nič drugega kot na hrano. Ko je pogledal naokoli, je ugotovil, da je v velikih težavah. Stal je sredi puščave, sredi čisto prave puščave. Zelo se je ustrašil, zato je glavo vtaknil v pesek. V nabiranju hrane ni bil preveč dober, zato je bil sestradan.

Čez nekaj časa je nehote mimo prišla izgubljena zebra. Ko je videla noja z glavo v pesku, se mu je začela na ves glas smejati. Zebre se namreč posmehujejo vsem takim rečem. Takrat, ko je Pufi hotel nekaj reči, je ugotovil, da je obtičal. Začel je klicati na pomoč, ampak slišal ga ni nihče razen ošabne zebre. Ta se mu je začela še bolj smejati. Potem pa se je

MIRNA PESEM

Mirna roka
mirno pesem piše,
mirna pesem
čisto mirno stoji
in gleda čez oči.
Drugič sedi in premišluje,
tretjič otrokom piše knjige,
spi kot polh pozimi
oblečena kot eskimi.
Dela si igluje
in tam stanuje,
še polarni vlak,
ki po vodi pluje
in v strmino potuje,
je iz sna ne dviguje.
Sama sebe nadzoruje,
ljudje pa pravijo tako,
da hvalijo le pesem to.
Klara Simetinger, 5. a

VZORNA PESEM

Pišem vzorno pesem,
ob njej ves svet je resen.
Je vesela in vzgojena,
včasih tudi zagrenjena.
Pri mizi je s priborom
in ne srka.
Ko pride k teti v dom,
vedno, preden vstopi, potrka.
Ko pospravljam, mi pomaga,
na tekmovanju v kuhanju vedno zmaga.
Vestno se uči in hodi v šolo,
v učilnico prinese dobro voljo.
Ta vzorna pesem je res dobra,
a okoli nje se še vedno plazi kobra.
Daša Duc, 5. a

NI

Krava ni trava,
ogledalo ni padalo,
France Prešeren ni cveren,
vlak ni krak,
kartonček ni balonček,
slak ni mrak.
Andraž Adlešič, 4. b

Literarni kotiček

spomnila časov, ko je bila še prijazna in je bila enkrat v težavah. Takrat jo je rešil noj. Malo se je zamislila, kako se je ona takrat počutila. Potem mu je vseeno pomagala. Noj Pufi ji je bil neskončno hvaležen. Odločila sta se, da bosta skupaj poskusila najti pot nazaj k prijateljem.

Oba sta bila že pošteno lačna in ni bilo videti konca puščave. Bilo je peklenko vroče, zato sta bila že resnično žejna. Sesedla sta se na tla, da si odpočijeta. Takrat je prišel mimo človek na kameli. Začudeno je pogledal noja in zebro. Tudi kamela je bila začudena. Ni se velikokrat zgodilo, da je v puščavi srečala zebro ali noja. Človek in kamela sta še enkrat stresla z glavo, če bi imela privide, a jih nista imela. Človek, ki je jezdil kamelo, je stopil z nje in si podrobneje ogledal noja in zebro. Nato je ugotovil, da sta izgubljena in zelo lačna. Ta kamelji jezdec jima je ponudil pomoč. Malo sta oklevala, ampak na koncu sta le šla z njim, še posebej zato, ker jima je dal jesti in piti.

Vse se je srečno končalo. Noj Pufi in zebra sta se srečno vrnila k svojim prijateljem. Postala sta zelo dobra prijatelja. Noj ni več taval po svoje, ampak se je držal skupine, zebra pa je postala prijazna in dobra. Tudi mi bi se lahko kaj naučili od njiju.

Daša Pogorelec, 5. c

NENAVADNA SELITEV

Pozdravljeni, ime mi je Lili in prihajam z Marsa. Živim na planetu Merkur. Povedala vam bom, zakaj je tako.

Nekega mirnega dne na planetu Mars, ko smo se jaz in sestri igrale na dvorišču, je kar naenkrat nekaj počilo. Stekle smo do travnika kraterjev in zagledale ogromen komet. Radovedno smo ga opazovale, ne da bi pomislile, v kakšni nevarnosti smo. Ko smo se približale, je priletel še en komet. Čisto blizu. Tako, da so se stresla tla.

Začele smo teči proti domu, naši marsi-hiški. Ampak v zraku smo videle prihajati še več kometov. En manjši komet je prihajal proti nam. Zelo hitro. Tekle smo vse hitreje in začele smo kričati. Ko je komet že skoraj treščil na tla, je prišel naš marsi-kužek Cufi in nas rešil. Odnese nas je v našo marsi-hiško. Tam so bili starši zelo veseli, da se nam ni nič zgodilo.

Oče nam je povedal, da se je začela dolga nevihta kometov. Res je bila dolga. Trajala je že pet dni. Na srečo so vse marsi-hiške zaščitene proti kometom. A vseeno so bili vsi Marsovci prestrašeni. Spraševali smo se, kaj se bo zgodilo z našim planetom? Ali bo uničen? Bomo sploh preživeli?

Čez nekaj dni je bilo nevihte konec. Na Marsu pa je bila zmešnjava. Uničene so bile marsi-rastline in travniki, celo nekatere marsi-stavbe. Kometi so uničili naše marsi-vire hrane in energije. Zato je naš marsi-predsednik Marsa ukazal, da se moramo vsi Marsovci odseliti z Marsa, vsaj začasno, da popravijo škodo.

Začelo se je. Vzeli smo vse svoje stvari in se vsi odpravili v naš marsi-leteči krožnik. Težko smo se odločili, kam bi šli in zapustili Mars. Planetov je veliko. Zato smo se odločili, da gremo pogledat na vse planete v tej galaksiji. Tako smo potovali na vse planete.

NI NIKOLI

Mizar ni vratar,
kljuka in Luka,
1 cent ni dirigent,
vlak ni siromak.

Godec ni nikoli trobec,
zrcala niso nikoli očala,
zemljevid ni nikoli za pit',
trgovina Zara nima ogledala.

Anita Tara, 4. a

NAROB SVET

Če kočija konja pelje.
Če črv ptico je.
Če Sonce se vrti namesto Zemlje.
Če posoda nas pomiva.
Če tabla učiteljico piše.
Če trava kravo je.
Če trava na smreki raste.
Če sladoleđ človeka liže.
Če konj človeka jaha.

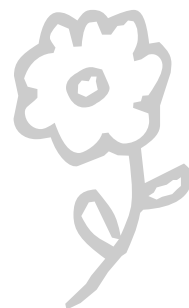
Kaja Matjaž in

Laura Končina, 2. b

PRIDNA PESEM

Pišem pridno pesem,
tako prijazno,
nežno in veselo,
tako, ki vsakemu pomaga,
se ne krega,
in ni zgaga.
Tako, ki ne laže,
in pridno se uči,
ne preklinja,
se ne pači,
temveč lepo se obnaša
in nasmeh na lica vrača.

Andraž Brajović, 5. a

Pesniški kotiček

☞ Vendar na kateri koli planet smo prišli, komu nekaj ni ugajalo.

Na Veneri se je mami zdelo prevroče, na Jupitru nismo znali pristati z letečim krožnikom, na Neptunu nam ni ugajalo okolje, na Zemlji so bili samo ljudje ... Potem smo prišli na planet Merkur, kjer je bilo vsem všeč. Zgradili smo si lepo in veliko hišo in se vselili.

Čeprav smo z Marsa nam je Merkur zelo všeč, pa še manj neviht je. Po tem dolgem potovanju smo se vsi strinjali, da bi morali takoj na Merkur. Ugotovili smo, da so vsi planeti lepi, ampak ne moremo živeti na katerem koli. Tudi Marsovci ne.

Daša Pogorelec 5. c

KROKODILJEVE SANJE

Živel je krokodil, ki je delal v gostilni. Bil je krokodil, ki je zelo rad spal.

V torek se mu je zgodilo, da je pred televizijo zaspal. Sanjal je, da je potopljen v sladolešno kupo z vanilijevo kremo in čokolado. Prav dobro se je imel. Jedel je in jedel. Kdo bi se odrekel tako dobrim stvarim? Tudi krokodil ne. Basal se je s kremo in čokolado, vse dokler ni počil.

Ko se je zbudil se je zelo slabo počutil, zato je pojedel čisto malo kokic in spet zaspal. Sanjal je, da je super junak Koki Gostposlavec, ki rešuje princeso Olimpko. Ugrabil jo je Sluzi. Ko sta se Sluzi in Koki bojevala, se je zbudil. Nato si je pripravil limonado, ker je bil nadvse žejen. Že spet je zaspal. Potopil se je v sanje. Zdaj je bil svinčnik, poleg njega pa je stal nevaren šilček. Začel ga je šiliti. Ošilil ga je do konice, takrat pa se je zbudil in pričel na ves glas kričati. Ko je pogledal na uro, je stekel v službo. Tam ga je čakal šef z odpustnico.

Zdaj bo lahko ves čas spal in sanjal o dobrotah, ki si jih ne bo mogel več privoščiti.

Klara Novak, 5. b

PRAZNOVANJE

Vsako leto se veselim praznovanja rojstnega dne. Če je ta dan lepo vreme, ga lahko praznujem tudi zunaj.

Lansko leto sem rojstni dan praznoval doma. Povabil sem najboljše prijatelje in sošolce. Lepo je, ko od vsakega prejmeš darilo. Ko smo se vsi zbrali, se je začela zabava. Igrali smo se razne igre, nekaj pa nas je igralo igrice na računalniku. Za prijatelje sem imel pripravljeno pojedino, za katero je poskrbela mama. Ko smo se najedli, nas je oči peljal na igrišče, kjer smo igrali nogomet. Ker je začelo deževati, smo se vrnili domov. Zbrali smo se za mizo, kjer sem pihnil svečke na svoji torti. Prijatelji so mi zapeli pesem za rojstni dan. Z veseljem smo pojedli vsak svoj kos.

Čas je hitro minil in starši so začeli prihajati in prijatelji so morali domov. Res je prehitro minilo, a bo drugo leto spet prišel moj dan in spet bom imel zabavo.

David Dedić, 5. b

O PRAVLJICI
PRAVLJICE, PRAVLJICE,
V PRAVLJICAH GRAD,
V GRADU PRINCESKA,
PRI PRINCESKI ZAKLAD.
Klara Križnič in
Lana Tomič, 2. a

NAROBE ŠOLA

V narobe šoli otroci učiteljem težijo,
če samo eno vejico spustijo.

Kosilo kuha kuharice
za lačne učiteljice.

Čistilke vsak dan pri vratih stojijo,
vratarji pa po hodnikih z metlami hitijo.

Starši do učiteljev in učiteljic
v šolo na sestanke hodijo,
na njih pa skoz misli brodiijo.
Na njih dobijo blazne pohvale,
ali pa slišijo stavek,
pri pouku je zganjal neslane šale.
Luka Hodak Weber, 5. b

ŠOLA

Šola je šala,
šola je stara,
šola je rima,
ki nam pokima.

Ko v klopi sedimo,
pridno se učimo.
A ko učiteljica med odmori odvihra,
pet minut prav vsak divja.

Ko pouk se konča,
vsak domov se poda.
Tam naloga me čaka,
a ko jo naredim, sva oba junaka.
Hana Skitek, 5. b

Literarni kotiček

NOJ Z GLAVO OBTIČAL V PESKU

Nekega lepega sončnega dne se je noj Jaka sončil na rumeno-rjavkastem pesku. Nakar pride mimo njegova mama, se mu nasmehne in mu reče, naj neha lenariti in si gre raje iskat punco. Jaka je poznal igrice, iskanje zaklada, poišči vse mravlje, iščem, iščem, iščem in najdem in še veliko drugih. A za igrico Iskanje punce še ni slišal. Mamo je vprašal, kako se igra to igrico in mama mu je razložila, da to ni igrica, vendar, ko si najdeš punco, se »ponojevčiš«. To je nojevska poroka. Jaka se je spomnil, kaj mu želi mama povedati, in zato se je kar odpravil na pot. Iskal jo je in iskal, a je ni našel. Ves obupan se je vrnil k mami in jo vprašal, kje naj punco še išče. Predlagala mu je, da stopi v park. Tam je zelo veliko nojevok. Tja se je tudi odpravil. Sedel je na klopi, na kateri je sedela prelepa nojevka Rozi. Rozi se je strašno bala mravelj. Pravi, da jo je ena kar ugriznila v najlepše pero. Ko je bila Rozi že zelo utrujena, je zaprla oči in zaspala. Iz bližnjega mravljišča so se potihoma priplazile mravlje. Skoraj so poskakale na Rozi. Jaka jo je hitro vzdignil in Rozi se je zbudila. Zahvalila se mu je in ga nežno poljubila na lice. Rozi je že po nojefonu klicala mama in ji rekla, naj pride domov. Tudi Jaka se je odpravil domov, da bo mami povedal veselo novico. Čez pet dni se je začel pouk. Jaka je bil v osmem c razredu, Rozi pa v osmem a razredu. Nista vedela, da hodita v isto šolo, ampak ko sta to izvedela, sta bila zelo vesela. Jaka je Rozi predstavil svojemu najboljšemu prijatelju Juretu. Ta je padel v smeh. Jaka je zanimalo, zakaj se Jure smeji, on pa mu je odgovoril, da je to ena izmed najbolj važnih nojevok na svetu. Rozi je postajala vse bolj rdeča in nato sta sklenila, da ne bosta več skupaj. Jaka se je preselil v živalski vrt, Rozi pa je ostala tam. Jaka je navsezadnje ostal brez mame in brez punce. Izvedel je tudi, da si je Jure tisto izmislil, da bi on dobil to najlepšo, najpametnejšo in najboljšo nojevko.

Jaka in Rozi sta se zelo pogrešala, ampak se nista več videla. Zaradi tega je Jure skrtil glavo v pesek in obtičal. Njegova glava je čez dan čepela v pesku, ponoči pa se je izkopala ven. Tako je bilo vsak dan.

Tadeja Lenarčič, 5. c

PLANICA

Letos sem se z mamico in očkom odpravila v Planico na tekmo v smučarskih skokih. Bila je zadnja, finalna tekma.

Zbudili smo se ob petih zjutraj. Ko smo se toplo oblekli, smo se odpravili v dolino pod Ponce. Pot je bila zelo zanimiva. V Ljubljani snega ni bilo več, ko pa smo zavili proti dolini, smo se znašli v snežni pravljici. Kar verjeti nisem mogla, kako drugače je bilo tam kot pa doma v Ljubljani. In kako mrzlo je bilo. Grela sem se s skakanjem in navijanjem. Tudi vroč čaj mi je pomagal premagovati mraz. Prva serija je bila, na moje razočaranje, zaradi varnosti razveljavljena. Malo sem se jezila, ampak ni nič pomagalo. Navijala sem, trobila in vrtela ragljo ter se zabavala v družbi vseh, ki jim je ta šport všeč. Na koncu smo zasedli 3. mesto. Bila sem zadovoljna in še si želim na takšno tekmo.

Klara Novak, 5. b

PESMICA

O PRIJATELJSTVU

Lisica k volku
na obisk se je napotila,
pred vrata doma
je stopila,
volkca prijazno
nagovorila.
»Prijatelj dragi,
k tebi lisica sem prišla,
da skupaj se veseliva,
ljubezni in sreči odpri
svoje srce in vrata,
imejva se rada
tačke si podajva.«
Lisička sladko je govorila,
volkcju srček je stopila
odprl vrata je široko,
zvitorepka je prijaznost
zunaj pozabila.
Domek topel je prevzela,
prijateljstvo ji je
tuja beseda postala,
volka je na vrt poslala
za njim močno
zapahnila vrata,
volk je spoznal, da
vsak, ki nudi roko ter
govori sladko ni prijatelj.

PERICE

Hitro, hitro pelji me v vas,
da pericam to povem naglas.

Perite, perite hitro,
perice kraljice,
da bo denarček,
padel v roke in
dobile boste zlate roke.

Maša Pečar, 5. c

Pesniški kotiček

MODRA DEŽELA

Pred davnimi časi je bila dežela, ki se je imenovala Modra dežela. Nad njo je plaval moder oblak, ki je bil po pameti najmodrejši od vseh oblakov. Imel je mlajšega brata Modrička. Starejši brat ga je iz dneva v dan učil. Dajal mu je modre nasvete, tako da je Modriček počasi postajal moder. Nekoč je Modriček pod seboj zagledal vojno. Poklical je veter in ta je sovražnike odpihnil na svojo stran. Tako je vsaj nekaj naredil za Modro deželo. Od takrat v Modri deželi živijo v miru.

Andraž Adlešič, 4. b

RUMENA DEŽELA

V veselju je veliko dežel, vendar nobena ni tako lepa in rumena kakor Rumena dežela. Imela je rumene travnike, živali, gozdove in celo rumene ljudi. Ljudje v Rumeni deželi so poznali le rumeno barvo, zato so imeli rumena oblačila, živeli so v rumenih hišah, vozili so se v rumenih avtomobilih in plačevali so z rumenim denarjem. Ko se je zjutraj na nebu prikazalo rumeno sonce, so rumeni ljudje vstali in začeli opravljati svoje delo. Otroci so obiskovali šolo, ki so jo imenovali Poučna rumena šola. Tu so učitelji z rumenimi kredami pisali na rumeno tablo, učenci pa so sedeli na rumenih stolčkih in po zraku pisali RUMENA DEŽELA.

Katarina Ilić, 4. a

ZELENO MESTO

V zelenem mestu je vse zeleno; hiše, avtomobili, živali, ljudje, gradovi, računalniki ... zato se je mesto imenovalo Zelenko. V zelenem mestu se zelena Zofka igra z zeleno žogo, zeleni Zoran pa z žogo. Nekega dne je iz zelenjave priletel v zeleno mesto zeleni meteor. Pridivjal je še zeleni vrtnec in s seboj odnesel vse smeti. Zeleno mesto je bilo zelo čisto. Meteor iz zelenjave so pojedli zelenci in tako so zdravo ter srečno živeli do konca zelenih dni. Na koncu sveta boste našli, kje je zeleno mesto doma.

Luka Dedić, 4. a

ZELENA DEŽELA

Nekega dne je bila Zelena dežela. V njej so živele zelene živali, zelena drevesa, zelene poti, zeleni kamni in rože ter zeleno nebo. Tudi brlogi živali so bili zeleni. Nekega dne pa je prišla hudobna roza barva in hotela prevzeti Zeleno deželo. Tega pa Zelena dežela ni dopustila, zato se je vnel hud prepir. Barvi sta se pomešali in kaj mislite, kakšna barva je nastala?

Dejan Jović, 4. a

NAROBÉ ŠOLA

Narobe šola, v njej se rola, v njej se kopa, v njej se ropa. Ampak slabo je to, da v domače naloge gledamo. Če pa nergamo, se lahko igramo.

Ko učiteljica z gobo piše, nek učenec s kredo briše. Ampak nič jim ne pomaga to, ko samo za zgago so.

Ura kaže precej naprej, zato gremo lahko domov kar zdej. Šola se mora spremeniti, ali pa jo bomo morali zdrobiti.

Arin Torić, 5. b

V ŠOLI

Ko zjutraj se zbudim, že v šolo odhitim. Da ne bi zamudila, sem se na poti skoraj spotaknila.

Na koncu le v šolo pridem, v razred pohitim, da pouk ulovim.

Kontrolna iz slovenščine me čaka. Komaj čakam, da bo mimo in za malico najboljši čokolino.

Ko pridem pa domov, že kuža me pozdravi hov, hov. Jaz pa le na posteljo padem in zdi se, da lebdim, saj dan je bil naporen, zato zdaj kar ležim.

Ne mislim na nič, mogoče le na narek in spis in temo nekega filmskega junaka. **Neža Bricelj, 5. b**

Pesniški kotiček

LENOBA

V naši hiši je lenoba,
cele dneve le sedi,
nikoli ni pospravljena soba,
vedno se ji le spat mudi.

Mama hčeri leni reče:
"Pojdi sobo posesaj!"
"Ne morem," reče ji lenoba.
Zopet mama poprosi:
"Prt na mizi poravnaj."
"Ne da se mi," odvrne lenoba.
"Potlej pa vsaj prah pobriši."
"Ne zdaj," zamrmra lenoba,
"Ali malo pometi po hiši."
"Nisem pri volji," se zmrduje lenoba.

Nato lenoba lena zaspi,
sanja se ji,
kaj ji mati govori.
"Bi še malo ležala?"
"Seveda mami," reče lenoba.
"Kaj pa po telefonu klepetala?"
"Oh ja, zelo rada," odvrne lenoba.

Nato lenobo predrami tišina,
ob tem času vajena je žvenketa loncev,
saj kuha se večerja fina.

Mama bila je pri sosedih,
ko lenobi zadiši po jedi.
Odloči se, da sama naredi večerjo ...
Malo česna, malo soli, malo olja,
to zdaj ni več lenoba,
to je njena dobra volja.
Nastja Milošević, 8. a

PERICE

V Bizoviku so bile doma perice,
ki so prale umazano perilo
in tudi plenice.

Vsak ponedeljek,
so se v Ljubljano odpeljale,
oddale oprano perilo
in umazano perilo pobrale.

Nato so nekaj dni na potoku prale
in perilo na vrvi obešale.
Zraven so pesmi pele
in se smejale.

Če sonce je sijalo,
bile so perice vesele,
ker s sušenjem težav niso imele.

Če padal je dež, so peč zakurile
in perilo kar v sobi posušile.
Urša Dimnik, 5. c

PERICE

Že več kot pred stotimi leti,
so v Vizoviku zdaj
imenovanem Bizoviku
živele perice.

Perice so bile žene,
ki so v potoku
prale perilo.

Perila je bilo veliko,
zato so ga nosile v košari.

Nekatero perilo je domov
prišlo še vedno umazano,
zato so jih možje
poslali nazaj.

To pericam ni bilo všeč,
zato so može
hitro zapustile.
Aljaž Bricelj, 5. c

PERICE

V Bizoviku sredi dneva,
so prale perice do večera.

V Bizoviku so morale,
perice prati perilo,
dokler se ni shladilo.

V Bizoviku so perila
po zraku letela,
ponoči pa domov hitela.

V Bizoviku so lepo
prali perilo,
dokler se ni znočilo.
Indira Salašević, 5. c

BODEČA OGRAJA

V Ljubljani je bila,
ograja ampak nenavadna,
bila je bodeča ograja,
zanjo si se prijel,
že jeklene trne v roki si imel.

Nobeden sem in tja,
se ograja pobaha,
jaz ločim to in ono stran saj,
ograja mi je ime!

Pa še vojaki sem in tja,
s tem se tudi pobaha,
nobeden me ne bo,
s škarjicami strigel,
saj me branijo vojaki!

Ko pa se noč spusti,
ograja zaspi,
se fant prikrade,
smuk in že teče v daljave.

Zjutraj se ograja zbudi,
in niti sluti ne,
da kdo jo prečkal je.
Jan Žibert, 5. c